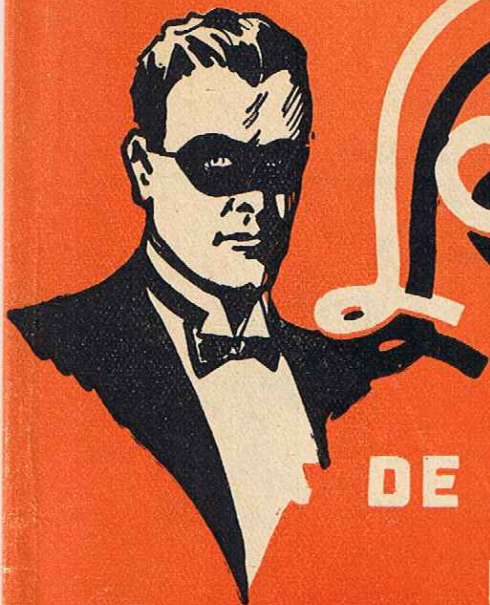

NIEUWE AVONTUREN

Lord Raffles

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

De Moord in Fenchurch Street

N° 2076

NEDERLAND : 35 Ct.

BELGIE : 5 Fr.

Verschijnt om de 14 dagen

Elke aflevering bevat een volledig verhaal
Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)
VANDENHOUDT FRANS, ZOMERSTRAAT, 3, HASSELT
Voor Nederland ROMAN-BOEK- EN KUNSTHANDEL, AMSTERDAM

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

De Moord in Fenchurch Street

HOOFDSTUK I.

DE VERLOREN DOCHTER

John Raffles en Charles Brand hadden 's middags, eenvoudig gekleed, door de kleine tuinpoort het grote huis in de Cromwellstreet verlaten, hetwelk de Grote Onbekende bewoonde onder de naam van Lord William Aberdeen.

Zij hadden geen bepaald doel, maar het mooie weer lokte hen uit tot een wandeling.

Zij sloegen de weg in naar het Victoria-Embankment, hetwelk zij over een grote lengte volgden, totdat zij de Black Friars Bridge bereikt hadden.

Zij waren hier genoodzaakt het uitzicht op de Theems voorlopig vaarwel te zeggen, want van deze brug tot aan de South Wark Bridge grenzen de hui-

zen onmiddellijk aan het water, zodat men hun achterkant slechts door middel van een bootje kan bereiken.

Na de Upper-Thamesstreet over haar gehele lengte te hebben uitgelopen, nu en dan stilstaande voor een winkelétalage, sloegen de beide vrienden de Bishopsgate Street in.

Zij bevonden zich nu in een der drukste gedeelten van Londen en bereikten langzamerhand de oostelijke wijken der reusachtige wereldstad.

Ruim twee uren nadat zij hun woning verlaten hadden bevonden zij zich aan het begin van de Clarkstreet, die hoofdzakelijk door tamelijk gegoede werklieden-gezinnen bewoond wordt. Het is

een vrij brede straat en de huizen, hoewel niet groot, zien er goed onderhouden uit.

Langzaam slenterden de twee vrienden voort, als mannen, die de vrije beschikking hebben over hun tijd en zich volstrekt niet behoeven te haasten.

Toen Charles Brand een wijnhuis in het oog kreeg, dat er niet al te kwaad uitzag, maakte hij de opmerking :

— Je moet het mij ten goede houden, singslokaal, hetwelk mijn blikken daar Edward, maar ik gevoel mij onweersaanbaar aangetrokken tot het verfrisantwaren.

— Zeer dichtertlijk uitgedrukt, beste Charles, zei Raffles glimlachend.

De beide mannen staken langzaam de straat over, daar zij hier voor een overvloed van voertuigen niet beducht behoeften te zijn en gingen het kleine café binnen, waar zich op dit ogenblik slechts weinig bezoekers bevonden.

Zij namen plaats voor een der ramer en Raffles bestelde een fles wijn, hegeen de waard niet weinig vreemd deed opzien, daar hij waarschijnlijk niet gewend was, klanten in zijn inrichting te krijgen, die meer dan één glas wijn tegelijk bestelden.

Raffles en Brand hadden ongeveer tien minuten doorgebracht met het keuren van de rode vloeistof, welke de fles bevatte, en welke volgens het opschrift op het etiket wijn moest zijn, toen er aan de overzijde van de straat iets scheen te gebeuren, dat de aandacht van de spelende kinderen trok.

Zij liepen tenminste te hoop voor een laag en smal huis van slechts twee verdiepingen, waarvoor zoeven een fraaie auto had stilgehouden. De chauffeur droeg een keurige livrei en de auto was van een bekend merk en blijkbaar splinternieuw. Het was een open limousine voor vier personen.

Een jonge, bevallige vrouw, zeer modieus gekleed leunde achterover in de kussens. Zij had een fijn bleek gezichtje en ofschoon zij zeker niet ouder kon zijn dan een jaar of twintig, lag er op dit ogenblik een lijdende trek op. Zodra de auto stilstond, opende zij zelf het por-

tier, steeg uit en liep snel op de deur van het smalle huis toe. Zij scheen daar verwacht te worden en waarschijnlijk had men daar binnen de auto horen aankomen, want zij behoefde niet te wachten, de deur werd dadelijk opengetrokken en viel aanstonds weer achter haar dicht.

Raffles en Brand hadden niets van het toneeltje gemist en keken nu elkan-der vragend aan.

— Een chic spulletje, zei Brand, terwijl hij met de tong klapte. Die auto ziet er werkelijk heel goed uit.

— Ja, het is het nieuwe model Rolls Royce. Ik hoor er veel goeds van, alleen zijn zij wel een weinig duur. De jongedame, die er zoeven uitstapte, moet wel zeer rijk zijn, dat zij zich de luxe van zulk een wagen kan permitteren.

— Ik zou wel eens willen weten, wat zij in deze volksbuurt komt uitvoeren, vervolgde Brand.

— Zij brengt misschien bezoek, zei Raffles, terwijl hij zijn glas leeg dronk.

— Zij is op de tweede verdieping — ik kan haar voor het raam zien staan — naast een oude vrouw met grijs haar. Zie je wel, het is wel degelijk een armenbezoek, ik kan duidelijk de gouden handtas zien, welke onze schone onbekende bij zich heeft en zij schijnt haar juist te willen openen om er iets uit te nemen.

— Ik geloof niet, dat wij het bij het juiste eind hebben, Charles. Dat hele huisje, de manier waarop het onderhouden is, en het uiterlijk van dat vrouwtje daarboven, wekken in het geheel niet de indruk, alsof men daar hulp van vreemden zou nodig hebben. Maar wat doet nu de oude dame?

Nieuwsgierig keken de beide mannen naar de overzijde, ondanks zichzelf aangetrokken door het zonderlinge van het geval, dat in deze volkswijk zulk een schone, jonge en blijkbaar zeer rijke vrouw een bezoek kwam afleggen.

De oude vrouw had het raam opgeschoven, knielde nu voor de vensterbank neer en keek naar buiten, eerst

naar de ene, vervolgens naar de andere zijde van de straat.

Eensklaps trok zij het hoofd weer terug, stond vlug op en begon driftig tegen haar schone bezoeker te spreken, met drukke gebaren, alsof zij haar ginekend ergens om verzocht.

Zij vatte haar bij de arm en trok haar bij het raam weg en nu zagen de twee mannen geen van beide vrouwen meer.

Maar nauwelijks waren er enige tellen verlopen, of de voordeur vloog open en de rijk gekleede, jonge vrouw verschoen weer, liep haastig op de auto toe, scheen de chauffeur op fluisterende toon een bevel te geven en stapte weer in haar wagen, die het volgende ogenblik onder luid getoeter wegreed.

— Wat drommel, zij vergeet iets, riep Brand uit, die goede ogen had.

— Haar tas bedoel je? vroeg Raffles kalm.

— Juist. Zij scheen wel erge haast te hebben, want ik zeg je, dat het een gouden tas was.

— Ja, dat meen ik ook te hebben gezien.

— Vanwaar die plotselinge haast? ging Brand verwonderd voort. Zij is er nauwelijks vijf minuten geweest.

De jonge man had zich op die vraag nog geen antwoord kunnen geven, toen er reeds weer iets anders gebeurde.

Uit een richting, tegenovergesteld aan die, waarin de auto was weggereden, kwam met grote stappen een man aan-

lopen, gekleed als arbeider, met een volle, bijna witte baard, een breed, hoog voorhoofd en een donker gebruind gelaat. Hij had een lederen tas aan een riem over de schouder, zoals loodgieters ze wel dragen en keerde blijkbaar zoeven van zijn werk terug.

De man scheen aan een grote opwinding ten prooi te zijn.

Deze haalde een sleutel uit zijn zak, opende de deur, maakte een heftig gebaar en daarop viel de deur in het slot.

Zonder een woord te spreken hadden Raffles en Brand ook dit toneeltje gevolgd.

Maar er zou nog een naspel komen.

Enige seconden later zagen zij, hoe de man met de witte baard achter het raam verscheen, zijn tas met gereedschap met een driftig gebaar op een stoel wierp en zich daarop tot de vrouw met het bleke gelaat wendde, die zij zoeven reeds gezien hadden.

Plotseling deed hij een stap naar voren, en scheen iets van de schoorsteenmantel te nemen, waarvan zij de plaats konden raden, door het gedeelte van de spiegel, dat zij daar boven zagen.

Met zijn ene hand greep hij het grijze vrouwtje bij de arm en in de andere zwaaide hij woedend met de gouden tas, welke de jonge vrouw waarschijnlijk in haar haast in zijn woning had achtergelaten.

Toen wierp hij het kostbare voorwerp op de grond en het scheen de beide vrienden toe alsof hij er in dolle woede met beide voeten op traptte.

HOOFDSTUK II.

DE KORISTE

Raffles en Brand dronken zwijgend hun fles wijn leeg, betaalden en gingen heen, maar niet zonder dat zij de ligging van het smalle huis aan de overkant goed in het geheugen hadden gepieet.

Zij waren naar de overzijde overgestoken, langs het huis gelopen en hadden op de deurpost de naam Grimes met krijt geschreven gezien.

Pas toen zij de gehele Clarkstreet waar ten einde waren gelopen, begon Brand op zachte toon:

— Ik geloof dat wij zoeven getuige zijn geweest van een triest familiedrama, Edward.

— Dat lijkt geen twijfel, mijn jongen, zei Raffles op ernstige toon. Alles was zo helder als glas. Die mooie jonge vrouw in haar modieuze kleren is zeker de dochter, die het huis ontvlucht is, om een rijke minnaar te volgen en nu schande over dat huis heeft gebracht. Zij schijnt nu en dan haar moeder, die nog steeds van haar schijnt te houden, in het geheim te bezoeken, maar de vader lijkt me diep gekrenkt te zijn in het enige, wat ook voor de minderbedeelde waarde heeft: zijn eer. Hij heeft waarschijnlijk de auto in de verte zien staan en toen aanstonds begrepen, wat er gebeurde. Misschien heeft zijn ongelukkige vrouw nog getracht het te ontkennen, maar de tas waarvan de aanwezigheid hem zo zeer in woede scheen te ontsteken, heeft natuurlijk alles ver-raden.

— Ja, zo zal het wel zijn, hernam Brand half voor zich heen. En wie kan ons zeggen, of het jonge vrouwtje nu

werkelijk gelukkig is? Misschien heeft de kerel, die haar met mooie woordjes wist te paalen, haar reeds verlaten en is zij van kwaad tot erger vervallen.

Enige tijd vervolgden de beide vrienden zwijgend hun weg.

Maar eensklaps keek Raffles op zijn polshorloge en riep met enige schrik uit:

— Het is al over zes. Als wij nog iets willen zien van de nieuwe revue in het Hypodrometheater, dan zullen wij nu een auto moeten nemen en ons een weinig haasten.

Zij hadden er spoedig een aangeroepen, die hen in een kwartier tot dicht bij het huis in de Cromwellstreet bracht.

De twee vrienden gingen weer naar binnen door de kleine tuinpoort, die aan een zeer stille zijstraat gelegen was, waar zich zelden een levende ziel vertoonde.

Zij verkleedden zich aanstonds en staken zich in rok.

Zij dineerden in een Frans restaurant in Soho en het was bijna half negen toen zij dit verlieten en zich naar het dichtbijgelegen Hypodrometheater spoedden, waar die avond de première ener met veel reclame aangekondigde revue ging.

Toen de twee mannen hun plaats innamen, begon men juist aan de finale van het voorspel. Het toneel bood een feebrieke aanblik.

Het was een echte en goed geslaagde revue-finale.

Dicht achter de hoofdpersonen was een rij koristjes bezig met dansen, dat wil zeggen, dat zij hun benen beurte-

lings zo hoog mogelijk in de lucht trachten te werpen.

Eensklaps stootte Brand Raffles aan. Hij bracht zijn mond zo dicht mogelijk bij het oor van Raffles en riep:

— Zie daar eens die danseres, de derde van rechts! Herken je haar niet?

Raffles keek, keek nog eens, bracht zijn kijker voor het oog, keek nogmaals lange tijd achtereen en liet het instrument langzaam weer zakken.

Juist op dat ogenblik eindigde de finale. De revue scheen wel een succes te zullen worden!

Raffles en Brand leunden achterover in hun gemakkelijke stoelen, staken een verse sigaret op en keken elkander aan.

— Was zij het? vroeg Brand.

— Zij was het, er valt niet aan te twifelen..

— Maar wat drommel, als zij zo rijk is, waarom is zij dan zo dwaas als korige op te treden, tegen een hongerloon natuurlijk?

— Dat is meer dan ik je zeggen kan, Charles!

Charles' nieuwsgierigheid zou spoedig voldaan worden, want toen het scherm rees voor het eerste bedrijf, herkende hij de jonge vrouw, die zo zeer zijn belangstelling had getrokken, aanstonds onder een twintigtal als zogenaamde Hollandse boerinetjes geklede koristjes, die met luider stem een welkomatgroet toezongen aan de compère, die, als middeleeuws markies gekleed, statig uit de coulissen te voorschijn kwam.

Een half uur later verscheen zij weer als harembewoonster, in een kostbaar zijden costuum en een kwartier daarna als strand-nimf.

In het tweede bedrijf was zij, met haar negentien onafscheidelijke kameradjes, achtereenvolgens Bajadère, telegram-jongen, koksmaatje en een of ander kostbaar gesteente, diamant of topaas.

De revue eindigde onder de schetterende fanfares van het orkest en het scherm moest wel tien keer gehaald worden, terwijl de gelukkige schrijver ten tonele moest verschijnen.

Raffles en Brand hadden reeds van tevoren zich hun overjas en hoed uit de vestiaire laten brengen en vóór het eerste gedrang begon, de schouwburg verlaten.

— Misschien komt het door het opwekkend schouwspel, Charles maar ik gevoel niet de minste lust tot slapen.

— Welnu, niets belet ons om een of ander café op te zoeken! Ik heb dezer dagen een aardige bar ontdekt, met een werkelijk goed strikje, hier dicht in de buurt.

— En waar is dat juweeltje?

— Hier geen veertig stappen vandaan in een zijstraat van de Oxford Street. Men zit er werkelijk zeer aangenaam, een weinig voor elkander verscholen en ik moet bekennen, dat ik nergens zulke voortreffelijke ale gedronken heb.

— Nu, het is te proberen! En als het gen ale is, dan moge het wijn zijn! Ik stel je tot mijn leidman aan en ik zal je volgen.

Brand bleek zich inderdaad niet te hebben vergist, het nachtcafé bevond zich niet veel meer dan veertig passen verder van de plek waar zij nu stonden.

Raffles herinnerde zich nu, dat het ongeveer een half jaar geleden geopend was en dat de bladen er vrij wat, overigens goed betaalde « ophef » van hadden gemaakt.

Maar hij moest toegeven, zodra hij was binnengetreden, dat het inwendige vrij wat afweek van de gebruikelijke interieurs van nachtcafés.

Het meubilair was met veel smaak gekozen, de tinten van het décor en de meubelstoffen waren zacht en smolten in elkander, de kelners waren van goeden huize en er lag over alles een sfeer van ingetogen weelde, die sterk afstak tegen de kermis-luxe van het merendeel van dergelijke nachtgelegenheden.

Op een soort estrade, half verborgen achter palmen, zat het kleine orkest, dat op dit ogenblik juist een wals van Délibes ten gehore bracht.

Het was reeds vrij vol en de twee vrienden hadden enige moeite zich een plaatsje te veroveren op het balkon, het-

welk omstreeks twee meter van de vloer om de drie wanden van de zaal liep.

Van hier konden zij een groot gedeelte van de grootste der drie zalen, waaruit het nachtcafé bestond, overzien.

Bijna overal parelde de wijn in glazen, en velen dronken champagne.

Dicht bij de ingang zat aan een tafeltje voor twee personen een nog jonge man, met een rood, opgezet gezicht, de hoge hoed achter op het hoofd geschoven, wie het maar al te goed was aan te zien, dat hij het wijnglas hetwelk voor hem stond, reeds duchtig had aangesproken. Nu en dan greep hij een passerende vrouw bij de arm en zei enige woorden tot haar, terwijl er een grins op zijn gelaat verscheen.

Raffles keek even naar de jonge man en wendde zich toen met verachting weer af.

Op dit ogenblik kwam de kellner, die op zachte toon vroeg wat de heren wensten te gebruiken.

Raffles gaf zijn bestelling op en de kellner verwijderde zich geruisloos.

Enige minuten later waren de twee vrienden in een zacht gesprek met elkaar gewisseld, nadat de kellner hen hun whisky-soda had gebracht.

Juist werd er enige opschudding verwekt door het aangeschoten jongmens, dicht bij de ingang. Hij was opgestaan en zwaaide heen en weer, waarbij hij tegen een reusachtige neger was aangebodst, die zoeven was binnengetrepen en aanstonds enige dansen van zijn land zou vertonen.

De zware reus maakte een opmerking en het jonge mens nam dreigend zijn rotting op.

Een ogenblik stond hij zo, zwaaiend en vloekend, tegehover de neger.

Maar een blik op diens geweldige schouders en lange armen scheen hem tot kalme te brengen.

Het wandelstokje daalde weer en de beschonken bezoeker waggelde heen, terwijl de neger zijn schlitterend witte tanden liet zien.

Daar de kellner juist weer voorbijging, riep Brand hem en vroeg:

— Kun je mij ook zeggen, ober, wie dat jonge mens is, die daar zoeven bij de ingang zat en juist is heengegaan.

— Wij kennen hem hier heel goed, het is Reginal Mayfold, de zoon van een parlamentslid. Hij moet bijzonder rijk zijn, wat hem niet belet om een doordrasier en een dronkaard te zijn! Maar de patroon zou hem niet graag missen, want hij verteert wel eens honderd pond op een enkele avond en zulke klanten houdt men in ere!

De kellner werd aan een ander tafeltje geroepen en ging verder.

— Mayfold? Welzeker, dat is het conservatieve lid voor Nottingham! riep Raffles uit. En dat is zijn zoon? Nu, dan willef wij maar hopen, dat de oude heer niets weet van het leventje, dat mijnheer zijn zoon leidt.

Raffles wilde nog iets zeggen, maar zijn blik bleef gevestigd op de ingang van de zaal, waar zoeven een nog jonge vrouw was binnengetrepen, die aanstonds aller ogen op zich vestigde door haar chic toilet, dat met onnavolgbare gratie werd gedragen, en haar fijn, bleek gezichtje.

De beide vrienden herkenden haar aanstonds; het was de koriste, het was de vrouw uit de auto. Zij was alleen en schreed langzaam, met de houding ener vorstin, door de zaal, blijkbaar zoekend naar een open plaatsje.

Maar beneden waren reeds alle stoelen bezet. Daarom kwam zij de trap op, in de hoop om op de gaanderij nog een ledige stoel te kunnen vinden. Met een bevallig gebaar wendde zij het hoofdje naar alle zijden, maar eindelijk wilde zij, teleurgesteld, weer terugkeren.

Zij stond nu juist naast het tafeltje van Raffles en Brand en, gehoor gevend aan een plotselinge ingeving, stond Charles op, maakte een hoffelijke buiging voor de jonge vrouw en zei:

— Aan onze tafel is nog een stoel onbezet, mis! Mogen wij zo vrij zijn u die aan te bieden? Ik kan het niet aanzien, dat gij onverrichterzake weer heengaat, vermoeid als gij moet zijn.

— Ik zal gaarne van uw vriendelijke aanbieding gebruik maken, mijnheer. En ik beloof u, dat ik u niet lang zal lastig vallen! zei de jonge vrouw. Ik verwacht hier iemand, die wel aanstonds zal komen. Maar mag ik weten, waarom u denkt dat ik vermoeid ben?

— Wij zijn in het Hypodrome-theater geweest miss! antwoordde Brand eenvoudig.

— Gij hebt mij dus herkend?

— Wie zou dat niet, miss? zei Brand hoffelijk, maar hij voegde er snel aan toe, ziende dat er een wolk over haar gezicht vloog:

— Ik wilde geen laf complimentje zeggen, miss! De zaak is, wij hebben u vandaag reeds...

Maar hij hield plotseling op en besloot zijn zin met een tamelijk hoorbaar « Au! », welke uitroep hem ontlokt was, doordat Raffles hem tamelijk onzacht op de tenen traptte.

Deze had zijn blikken niet van het gelaat van de koriste afgewend en hij zag er een uitdrukking van schrik en onrust op verschijnen.

— Wij menen u vanmiddag gezien te hebben in de City, miss, klonk zijn diepe, welluidende stem. Dat wilde mijn vriend zeggen. Ik meen, dat gij in een fraaie auto gezeten waart. Toen wij u hedenavond op het toneel zagen, herkennen wij u, dat spreekt vanzelf.

De jonge vrouw had met een zonderling verlegen uitdrukking op haar knap gezichtje toegeluisterd. Het was werkelijk alsof zij verlicht ademhaalde.

— Het is wel mogelijk, dat ge mij vanmiddag gezien hebt, mijnheer, zei zij met een pijnlijk lachje. Ik rijd veel in een auto, maar laat ik u maar bekennen, dat zij mij niet toebehoort!

— Ik erken, miss, ging Raffles lachend voort, dat het meestal aangenaamer is in zijn eigen auto rond te rijden. Ik moet intussen de eigenaar of de eigenares van het voertuig mijn compliment maken, want het is werkelijk een fraaie wagen. ...

De jonge vrouw wilde iets antwoorden, toen er aan de ingang van de zaal opnieuw enige opschudding ontstond. Er klonken luide kreten, vergezeld

gaande van het gerinkel van brekend glaswerk, waarop Reginal Mayfold weder ten tonele verscheen met een scheve das, zijn jas over de arm en een deuk in zijn hoed.

Thans werd hij echter vastgehouden door de portier, een heerschapp van eerbiedwekkende afmetingen, en de ober, welke beiden hem met een zoet lijntje weer trachtten weg te voeren.

Blijkbaar had dit vrij wat bezwaren, maar toch gelukte het ten slotte, maar niet dan nadat de jonge man op zeer luidruchtige wijze, zijn afkeuring had te kennen gegeven over de behandeling, die hem te beurt viel en een dure eed gezworen had, dat hij « de oude heer in het Parlement eens een boekje zou laten opendoen over deze schandelijke behandeling ».

Een paar seconden later was de jonge man uit het gezicht verdwenen en het stemmenrumoer stierf weer weg.

Toen Raffles zich nu tot de jonge vrouw wilde richten, zag hij tot zijn verbazing, dat zij doodsbleek was geworden en zich met beide handen krampachtig aan de tafel vasthield, terwijl zij met wijdgeopende ogen naar de ingang van de zaal staarde.

— Scheelt u iets miss? vroeg hij. Wat ziet gij bleek. Werkelijk, gij ziet er uit alsof gij een geestverschijning gezien hadt.

— Misschien heb ik dat wel, mijnheer, zei de jonge vrouw op hees-fluisterende toon.

Zij stond wankelend op en zei.

— Ik dank u zeer voor uw vriendelijkheid, heren, om mij hier even gastvrijheid te verlenen, maar ik moet nu heengaan. Het is hier vreselijk benauwd en daar kan ik niet tegen. Mijn vriendin schijnt toch niet te komen...

Zij knikte de beide mannen even toe en baande zich weer een weg tusschen van de dicht opeen geplaatste tafels.

De kellner kwam toeschieten, om haar te helpen en wisselde blijkbaar enige woorden met haar.

Het volgende ogenblik hadden Raffles en Brand haar uit het oog verloren.

HOOFDSTUK III.

HET NOODLOT

Er waren een paar dagen verlopen.

Het was omstreeks vijf uur in de namiddag, toen de arbeider, die in het nauwe straatje woonde en die, zoals wij gezien hebben, Grimes heette, van zijn werk terugkeerde en de sleutel in het slot van zijn huisdeur stak.

Hij had weer een tas met gereedschappen over de schouder en stommelde de trap op.

Zodra hij de deur van de huiskamer opendeed, trad zijn vrouw hem tegemoet en nam hem de zware tas af, welke zij niet zonder moeite naar een hoek van het vertrek droeg.

Grimes nam zijn lederen pet af en wierp die op de versleten sofa, die dicht bij het raam stond. Hij liet zich op het meubel neervallen en begroef het gelaat in de handen.

De oude vrouw liep bedrijvig heen en weer en maakte toebereidselen voor het eenvoudige middagmaal. Nu en dan wierp zij tersluiks een blik op de zwijgende man bij het raam. Eindelijk ging ze naar hem toe en legde hem zacht de door het werken ruw geworden hand op de schouder.

— Denk je er nu nog steeds aan, William? vroeg zij met bevende stem, terwijl zij hem in de ogen keek.

— Zou ik er niet aan denken? riep hij toornig uit. Denk je, dat ik zo gemakkelijk vergeet? Denk je dat een man het zijn vrouw zo spoedig kan vergeven, als zij zo 'n lange tijd iets voor hem verborgen heeft gehouden?

— Maar William...

— Door een toeval, door een puur toeval, ben ik er eindelijk achter gekomen, dat zij hier is geweest, niet alleen die ene keer, toen zij haar tas hier heeft laten liggen, maar reeds verscheidene malen! En jij hebt mij daar niets van gezegd!

— Mijn Hemel, William, ik wist toch immers, dat je het verboden had! riep de arme moeder uit. Jij hebt je enig kind verwenst en vervloekt, je hebt nooit willen bedenken, aan hoeveel verleidingen een meisje in haar positie, als koriste in een stad als Londen, bloot staat! Je hebt nooit naar mij willen luisteren en je hebt onze arme lieve Grace het huis uitgejaagd en gezegd, dat je haar nooit meer wilde terugzien.

Grimes vloog overeind en zijn zware vuist daalde dreunend op het tafelblad neer.

— Had ik daar dan geen gelijk in? Ik ben een eenvoudig werkman, ik had niets te verliezen dan mijn goede naam, mijn eer, en daar was ik dan ook trots op. Welnu, die heeft zij door het slijk gesleurd! Zij heeft zich ingelaten met een rijke ellendeling, die haar met zijn zeer sluw opgezet schijnhuwelijks-complot deed geloven, inderdaad met hem wettig gehuwd te zijn. Had zij mij, haar vader, in vertrouwen genomen, dan was dat zover niet gekomen! Maar ze wist beter. Wat nu? Men heeft haar met de vinger nagewezen en ik werd achter mijn rug uitgelachen! En dat zou ik vergeven? Dat zou ik vergeven? Nooit!

Als uitgeput door zijn toorn, bevend van woede en smart, liet de man zich weer op de sofa vallen.

Maar dadelijk stond hij op, stak de kamer met één paar grote stappen over en trok de lade open van een kastje, dat aan de tegenovergestelde muur stond.

Hij nam er een grote gouden tas uit, opende haar ruw en haalde er enige voorwerpen uit evenals een portretje.

— Dat is hij dus! bromde Grimes tussen de tanden. Dat is de schurk, die mijn arm kind ongelukkig heeft gemaakt! O, als ik de ellendeling tussen deze twee knuisten had. Ik zou hem vermorselen! En zijn naam staat er achter, met zijn eigen hand geschreven! «Reginald Mayfold, in eeuwige liefde!» Ha, ha! Eeuwige liefde. Een liefde, die een paar maanden heeft geduurd! Toen heeft hij mijn arm kind aan haar lot overgelaten en om de gevolgen heeft hij zich niet bekommerd!

Hij wierp het portret driftig weer in de tas, sloot ze en deed haar weer in de lade.

Zijn vrouw was bij de tafel blijven staan, met bleek gelaat en zenuwachtig de handen wringend. Nu ging zij weer naar haar man toe, sloeg haar beide armen om zijn hals, keek hem met een blik vol innige liefde aan en zei:

— En toch zal je haar vergeven, o, ik weet het zeker! Ik weet, dat je lijdt, al wil je het niet bekennen! Je hebt je kind even lief als ik, je zult haar vergeven!

Op dat ogenblik ging de bel op het portaal met een kort, schor gerinkel over. Mary Grimes wendde zich verbaasd naar de deur en mompelde:

— Er wordt gebeld? Wie zou dat kunnen zijn?

Zij schoof snel het raam open, knielde er voor neer en keek naar buiten. Toen stond zij vlug weer op en zei, terwijl zij de kamer doorliep naar de gangdeur:

— Het is iemand van je fabriek, geloof ik, William! Ik zal hem maar even boven laten.

Zij zei dit laatste reeds in het portaal, terwijl zij de deur opentrok. Beneden klonk een zware mannenstem, waarop zij antwoordde. Toen kraakten de treden van de oude trap en even later kwam een zwaar, grof gebouwd man het eenvoudige vertrek binnen.

Het was de opzichter van de fabriek, waar William Grimes werkte. Hij tikte even aan zijn hoed, knikte Mary vriendelijk toe en zei toen, terwijl hij zich tot Grimes richtte en een opschriftboekje te voorschijn haalde:

— Ik word wat vergeetachtig, naar het schijnt, Grimes! Ik heb helemaal vergeten je te zeggen, dat je morgen een karwei moet opknappen in een groot huis in de Fenchurch Street. Er wordt een nieuwe badkamer aangelegd en daarvoor hebben wij een goed werkman nodig. Zorg, dat je er om acht uur bent.

— Het is goed baas, zei Grimes. Wat is het nummer?

— Zeven-en-twintig.

— Hoe is de naam van de mensen daar?

— Het zijn geen mensen, Grimes, het is maar één mens! Je komt daar bij mijnheer Reginald Mayfold en... maar wat mankeert je, man? viel hij zichzelf in de rede, terwijl hij Grimes verbaasd aankeek. Je wordt zo bleek als een doek! Is het de warmte?

Grimes slaakte een schorre kreet, rukte zijn das los en antwoordde toen, nauwelijks hoorbaar:

— Ja, het zal de warmte zijn...! Hoe was de naam ook weer?

— Mayfold, Reginald Mayfold, de zoon van het parlamentslid.

— Het noodlot! Het noodlot! fluisterde Grimes op hese toon, terwijl hij met beide handen tegen het kastje steunde.

De opzichter keek hem nog even aan, knikte Mary toe en ging het vertrek uit, terwijl de oude vrouw hem op het portaal volgde.

Toen zij weer binnentrad, vloog zij op William toe, sloeg haar arm weer om zijn gespierde hals en riep uit, terwijl de tranen haar over het gelaat biggelden:

— Ga niet, William! Ga daar niet heen! Ik smeeek het je. Daar komen ongelukken van.

Er liep een diepe rimpel midden over Grimes' voorhoofd en zijn stem klonk bars, toen hij zei:

— Laat dat aan mij over! Het lot heeft het gewild, dat ik hem zou ontmoeten, en ik zal de schurk in zijn eigen

huis rekenschap vragen!

— Maar je zult hem niet eens te spreken kunnen krijgen! riep Mary Grimes op klagende toon. Dacht je, dat zo 'n grote heer zich met 'n eenvoudig werkmán inliet?

— Dat zal hij wel moeten doen! riep Grimes uit.

HOOFDSTUK IV.

DE MOORD

Twee dagen later, toen Raffles omstreeks twee uur in de namiddag, in zijn werkkamer bezig was met het schrijven van enige brieven, kwam Charles Brand met een verschrikt gezicht binnenlopen, met een nummer van «The Daily Telegraph» in zijn hand; het was de middageditie, die zoeven was uitgekomen.

Hij kon nauwelijks wachten tot Raffles zijn brief beëindigd had, en toen hij eindelijk de handtekening had zien zetten, barstte hij uit:

— Weet je wat er in de afgelopen nacht gebeurd is, Edward?

— Hoe zou ik het weten? Ik heb nog geen bladen gelezen, antwoordde Raffles, terwijl hij zich op zijn stoel omdraaide en Charles vragend aankeek.

— Reginald Mayfold is in zijn woning vermoord!

— Vermoord? herhaalde hij op zachte toon. Dat is vreselijk! Het is immers nog geen volle week geleden, dat wij hem die avond in het nachtcafé in de Oxfordstreet gezien hebben? Wie is de dader?

— William Grimes, de vader van die mooie koriste met haar prachtige kleren en haar auto, die niet van haar is!

— Dus, die Mayfold,...

— Mayfold moet de minnaar geweest zijn van de dochter van Grimes!

— Nu begrijp ik, waarom zij die avond zo hevig verschrikt, toen hij voor de tweede maal binnentrad! Staat het verslag daar in de krant?

— Ja.

— Ga daar dan eens zitten en lees het mij voor, als ik je verzoeken mag.

De beide vrienden namen plaats. Brand vouwde het blad open en begon het volgende voor te lezen:

BLOEDIG DRAMA IN DE
FENCHURCH STREET

De zoon van een
Parlementslied vermoord.

In de afgelopen nacht heeft in een huis van de Fenchurch Street, waaraan de eerste verdieping en de gelijkvloersvertrekken bewoond worden door Reginald Mayfold, de zoon van het parlementslied voor Nottingham, een afschuwelijke misdaad plaats gegrepen.

De jongeman had deze woning pas onlangs betrokken, na het ouderlijk huis te hebben verlaten.

Zijn jonggezellen-woning was met een verfijnde smaak ingericht, en naar men zegt moet hieraan bijna 20.000 pond sterling zijn ten koste gelegd.

Zijn bedienden-personeel bestond uit een butler, een huisknecht, een loopknecht, een kamerbediende, een kok en een dienstmeisje, behalve de huishoudster, een bejaarde dame van omstreeks zestigjarige leeftijd, Elsonora Duff geheten.

Alle bedienden slapen op de eerste verdieping, terwijl het slaapvertrek van Reginald Mayfold zich daar eveneens bevindt, hoewel in een andere vleugel van het gaste huis.

Zijn woning telt elf vertrekken, waaronder een fraaie biljartzaal, een bibliotheek, een rookkamer en een badkamer.

Gelijkvloers bevinden zich de werkkamer, een soort ontvangsalon, de eetkamer, benevens een kleine tuinkamer, die aan een grote serre grenst.

De gewoonten van de jonge Mayfold waren vrij ongeregeld.

Nu eens dineerde hij thuis, alleen in gezelschap van miss Duff, dan weer in een of ander mondain restaurant en men wist nooit van tevoren wat hij zou doen.

Hij was een bekend sportman en men miste hem nooit op geen enkele sportgebeurtenis van belang.

Maar ook was hij stamgast van vrij wat nachtcafé's in de buurt van Piccadilly, en hij zou het zichzelf nooit vergeven hebben, als hij de première van een nieuw toneelstuk, een nieuwe operette, of een nieuwe revue zou hebben overgeslagen.

Gisteren was Reginald Mayfold slechts korte tijd thuis geweest.

Hij kwam om zes uur thuis om te dineren.

Juist op dat uur wilde een werkmans vertrekken, die bijna de gehele dag bezig was geweest met het aanleggen van een nieuwe installatie voor de badkamer, zekere William Grimes, werkzaam bij de firma Peanut en Craft aan het Strand.

Niet zodra had hij de jongeman gezien, of hij stormde op hem toe, greep hem in de borst en begon hem, blijkbaar ten prooi aan hevige drift, allerlei verwijten naar het hoofd te slingeren, naar het schijnt in verband met iets, wat met zijn dochter geschied moet zijn.

De butler, die zijn meester juist van zijn overjas had ontdaan, begreep er weinig van, maar hij haastte zich, met behulp van de toegeschoten huisknecht en de kamerbediende, de woedende loodgieter buiten de deur te zetten.

Een ogenblik meende men, dat hij beschonken moest zijn maar het zou, helaas, al spoedig blijken, dat hij volkomen bij zijn zinnen was geweest.

Reginald Mayfold scheen zich van het gebeurde niet veel aan te trekken, ofschoon hij toch een weinig van kleur verschoten was.

Hij vroeg naar de naam van de man, die echter geen van de bedienden hem kon noemen. De man had eenvoudig het orderbriefje van zijn firma laten zien, zoals dit steeds gebruikelijk is, maar daarop kwam zijn naam niet voor.

De bedienden herinnerden zich wel, dat hij nauwelijks tien minuten in huis zijnde, naar de jonge Mayfold had gevraagd en zulks verscheidene malen achtereen.

Deze had echter de nacht buitenshuis doorgebracht en kwam, zoals gezegd, pas om zes uur thuis.

Hij ging naar zijn slaapkamer om zich te verkleeden, gebruikte opgewekt het middagmaal in gezelschap van Miss Duff, de huishoudster, en vertrok weer om acht uur.

Hij zei tot Miss Duff, dat hij naar het Hypodrome-theater ging en daar is hij ook inderdaad enige tijd geweest.

Om tien uur zag men hem in een bar in Soho en ten slotte verscheen hij in een nachtcafé in het begin van de Oxford Street, waar men hem zeer goed kent, daar hij daar vaak komt.

Hij verliet het pas om één uur in de nacht, naar getuigen verklaren, in kennelijke staat van dronkenschap.

Wat er daarna met hem gebeurd is, weet men niet, maar het is in ieder geval zeker, dat hij zijn woning weer bereikt heeft.

Zijn eigen auto, dit staat echter vast, heeft hem niet naar huis gebracht.

De bedienden hadden zich allen reeds ter ruste begeven, want geen hunner heeft iets van zijn thuiskomst gemerkt.

Toen hedenochtend omstreeks half acht de butler het werkvertrek van zijn meester binnentrad, ten einde daar de gordijnen te openen, was hij in de halve duisternis bijna gestruikeld over een voorwerp, dat midden op de vloer lag. Nog volstrekt niet wetend wat hem te wachten stond, stapte de butler in zich-

zelf vloekend op het raam toe en schoof de gordijnen uiteen.

Maar toen hij zich omwendde uitte hij een kreet van ontzetting; vlak voor zijn voeten lag, in een grote bloedplas, het levenloze lichaam van zijn meester. Midden in het voorhoofd gaapte een afzichtelijke wonde. In de rechterhand hield hij een kleine browning geklemd, welk wapen hij zeker nog had willen gebruiken, om zich tegen de moordenaar te verdedigen.

Op het vloerkleed, een paar meter van het lijk verwijderd, lag een zware hamer, waarvan de kop geheel bebloed was.

Nog een ogenblik stond de butler verstijfd van ontzetting, maar toen riep hij het gehele huis bij elkaar.

Het bleek dadelijk, dat men hier niet met een roofmoord te doen had, want alle kasten en laden waren onaangetaast gebleven en er werd volstrekt niets vermist.

Maar spoedig deed de politie een ontdekking, welke aan alle onzekerheid een einde maakte.

De dodelijke slag was ontwijfelbaar toegebracht met de zware hamer, die men op het vloerkleed gevonden had.

Bij een nadere beschouwing van het moordwapen bleek het, dat er op de steel twee letters met een gloeiend ijzer waren ingebrand een W en een G. En nu herinnerden zich twee der bedienden ook, dat zij een loodgieter 's middags bezig hadden gezien met deze hamer.

Men telefeoneerde onmiddellijk naar de firma Peanut & Graft, teneinde de naam te vernemen van de arbeider, die zij de dag tevoren naar het huis in de Fenchurchstreet hadden gezonden.

Zijn naam luidde: William Grimes.

Zo begonnen de bewijzen zich reeds aanstonds om de vermoedelijke moordenaar op te stapelen.

Men zond een inspecteur in burgerkleding naar het huis van Grimes, die in de Clarkstreet woont, en deze had een kort gesprek met zijn vrouw.

Mary Grimes deelde hem mee, dat haar man de vorige dag de gehele dag gewerkt had, pas laat thuisgeko-

men om te eten en omstreeks negen uur weer was vertrokken, zonder te zeggen waarheen hij ging.

Zij was zeer ongerust, toen hij om half twaalf nog niet thuis was, daar zij zich volstrekt niet kon voorstellen, waar hij was en het was haar een grote geruststelling toen haar man eindelijk om half een terugkeerde.

Nogmaals aangaande dit uur onderraagd zijnde, verklaarde zij met grote stelligheid, dat haar man zeker niet later dan half een huiswaarts was gegaan.

Hij had weinig gesproken en zich onmiddellijk te bed begeven.

De volgende ochtend was hij, als naar gewoonte, weer naar zijn werk gegaan.

Nadat zij dit alles had meegedeeld, vroeg Mary Grimes ongerust, waarom de politiebeambte haar dit alles vroeg en toen deze haar, wel wat onvoorzichtig, mededeling deed van de oresselijke ontdekking in de Fenchurch Street, slaakte zij een zwakke kreet, drukte de hand op het hart en zakte ineen.

Volgens getuigenissen van politieagenten, die in de Fenchurch Street dienst deden, is Grimes zeer laat in de avond, omstreeks elf uur, in de buurt van het huis van Reginald Mayfold gezien.

Hij scheen toen aan een grote opwindning ten prooi te zijn.

Nu zij de beschikking had over al deze gegevens, en het haar tevens bleek dat Grimes zich reeds diezelfde dag aan Mayfold vergrepen had, nu zij ook de verstandhouding ontdekt had, welke tussen de jonge man en de dochter van Grimes moet hebben bestaan, nam de politie aanstonds haar maatregelen.

Hedenmorgen om negen uur werd, naar ons zoeven bericht wordt, William Grimes in de werkplaats van de firma Peanut en Graft gearresteerd.

Charles Brand liet langzaam het blad zakken en keek Raffles vragend aan. Deze had geluisterd zonder een enkele beweging te maken. Hij wreef zich nu langzaam met de blanke hand over het voorhoofd er half in zich zelf;

— Het is vreselijk. En toch, hoe menselijk. Een vader, die de eer van zijn dochter wreekt.

Een ogenblik bleef er een sombere stilzwijgen in het vertrek heersen. Toen hief Raffles weer het hoofd op, alsof hem plotseling iets te binnen viel en hij zei :

— Er staat in het verslag niets van de wijze, waarop Grimes weer in de Fenchurchstreet is gekomen. Ik zou wel eens willen weten, hoe dat in zijn werk is gegaan.

— Daar heb ik ook al aan gedacht. Het verslag vermeldt, dat Mayfold pas om één uur in de nacht het nachtcafé verliet. Zelfs al nam hij een zeer snelle auto, dan kan hij toch onmogelijk vóór half twee in zijn woning zijn geweest.

— Dat is zo, Charles. Maar hij was dronken, vergeet dat niet, en het is niet onmogelijk, dat Grimes daar op de loer heeft gestaan en tegelijk met hem zijn huis is binnengegaan, al moet ik erkennen, dat dit onwaarschijnlijk klinkt, want hij zou zich dan aan een groot gevaar hebben blootgesteld, namelijk dat hij door een agent van politie werd gezien.

— Zou hij zich misschien hebben laten insluiten?

— Het verslag zegt, dat hij door de bediende de deur is uitgegooid. Dat zij naderhand diezelfde man weer binnen zouden hebben gelaten, is natuurlijk uitgesloten.

— Maar Edward, als de moord op zijn vroegst om half twee in de nacht gepleegd is — en dat staat vast! — hoe is het dan mogelijk, dat Grimes om half één weer thuis was?

— Dat zegt zijn vrouw, zij kunnen het hebben afgesproken, zei Raffles

kortaf.

— Maar uit het verslag krijg ik de indruk, alsof zij nog voltrekt niets wist! Er wordt toch vermeld, dat zij flauw is gevallen op het horen van de tijding dat Mayfold vermoord was?

Raffles antwoordde niet dadelijk, maar streek zich enige malen met de uitgespreide vingers over het gelaat. Toen liep hij een paar maal langzaam het vertrek op en neer en hernam:

— Het is wel mogelijk, dat de herinnering aan dat feit haar ten zeerste geschokt heeft. Hoe lang denk je dat het ongeveer lopen is van de Fenchurch Street tot de Clark Street?

— Een half uur ongeveer. Maar hij heeft op de hoek van de High Street en de Commercial Road een omnibus kunnen nemen en zo zijn weg met minstens eens kwartier kunnen bekorten. Maar als zijn vrouw de waarheid gesproken heeft, dan verklaart dit natuurlijk nog volstrekt niet, hoe hij om half één thuis kon zijn, terwijl omstreeks half twee de moord werd gepleegd.

Raffles gaf geen antwoord. Hij was in diepe gedachten verzonken, maar eensklaps trad hij op de telefoon toe en was het volgende ogenblik in een gesprek gewikkeld met Scotland Yard.

Enige minuten later hing hij de hoorn weer aan de haak en wendde zich tot Brand met de opmerking:

— Ik heb van onze waarde Phileas Baxter, de hoofdinspecteur van Scotland Yard, verlof gekregen om mij een weinig met deze zaak te bemoeien. Als je lust hebt, zullen wij nu dadelijk naar die arme vrouw Grimes gaan, want ik ben zeker, dat zij dankbaar zal zijn voor iedere steun.

HOOFDSTUK V.

NIEUWE FEITEN

Enige ogenblikken later stooft de grote, blauwgelakte limousine van Zijne Lordschap met grote vaart door het oosten van Londen. Zij werd bestuurd door Henderson, de trouwe chauffeur van Lord Aberdeen.

Een half uur later stond de auto stil voor het smalle, kleine huis in de Clark Street, dat thans zoveel smart herbergt.

Raffles en Brand stapten uit, en Henderson kreeg bevel om te rijden, teneinde geen noodzakelijke volksoplopen te veroorzaken, en over een half uur weer terug te komen.

Zodra de deur was opengetrokken, nadat zij gebeld hadden, liepen de beide vrienden de trap op en hielden niet eerder stil voor zij de tweede verdieping bereikt hadden.

Boven aan de trap werden zij ontvangen door een jonge vrouw met een doodsbleek gelaat, die zij ondanks het schemerduister, dat er op het portaal heerste, aanstonds herkenden. Het was Grace Grimes, de bevallige koriste.

Zij keek de beide vreemde bezoekers verbaasd en enigszins ongerust aan en slaakte een lichte kreet, toen zij hen herkende.

— Verschoon ons, Miss, dat wij hier ongevraagd binnen treden, begon Raffles met zijn warme stem, maar wij kunnen misschien van enig nut zijn en ik ben van oordeel, dat de ene mens de ander zoveel hij kan moet helpen. Ik geloof, dat gij ons de eer aandoet ons te herkennen?

— Ja zeker mijnheer, gij waart het, die mij een week geleden zo vriendelijk een plaats aanbood in het nachtcafé in de Oxford Street.

— Het doet mij genoegen, dat gij u die kleinigheid nog herinnert, miss! Is uw moeder thuis?

— Ja, mijnheer, ik weet echter niet...

— O, wij komen haar niet met een banaliteit lastig vallen, hernam Raffles haastig. Ik zal u mijn naam noemen. Ik ben lord William Aberdeen en dit is mijn intieme vriend en medewerker, mijnheer Charles Brand. Ik beschik over enige invloed en die zou ik gaarne willen aanwenden om mrs. Grimes, uw arme moeder, in deze vreselijke omstandigheden bij te staan.

De koriste moest zich aan de wand steunen en het scheen of zij door een duizeling overvallen werd. Haar stem had een doffe klank gekregen, toen zij stamelde:

— Zijt gij op de hoogte van... die afschuwelijke zaak, mylord? En gelooft gij, dat mijn vader schuldig is?

Raffles boog het hoofd en scheen de blik van het jonge meisje te ontwijken, die smekend op zijn gelaat gericht was.

Toen zei hij langzaam:

— Ik moet eerst alle omstandigheden weten, miss. In ieder geval geloof ik niet aan een moord in koelen bloede. Misschien heeft uw vader in vreselijke drift...

— Neen, mylord, duizendmaal neen! riep het jonge meisje. Ik wil, ik kan het niet geloven! Ik weet het, mijn vader is streng, ontzettend streng voor mij ge-

weest! Het is waar, hij was driftig maar nooit zal ik kunnen geloven, dat hij dit deed!

Op dit ogenblik werd de kamerdeur geopend en Mary Grimes verscheen op de drempel, blijkbaar opmerkzaam geworden door de luide stem van haar dochter. Zij was zeer bleek en keek met trillende lippen van de een naar de ander. Toen richtte zij zich tot Grace met de vraag:

— Wie zijn die heren, kind? En wat wensen zij?

— Het is lord William Aberdeen, moeder, wiens naam ik meermalen gehoord heb, en zijn vriend, Charles Brand; zij willen trachten u te helpen!

— Mij helpen? Laat men mij mijn man teruggeven! riep de arme vrouw uit, met een plotselinge uitbarsting van waanzinnige droefheid en woede. Hij is onschuldig, zeg ik u! Men moet gek zijn om te denken, dat hij dit gedaan heeft! Ik zeg u, dat hij om half één hier was, maar de politie wil het niet geloven en zegt, dat ik het vooruit met hem afgesproken heb! Een vrouw behoeft volgens de Engelse wet niet tegen haar man te getuigen en daarom kan ik zeggen wat ik wil.

Zij kon niet verder en barstte in luid snikken uit, terwijl zij haar schort tegen het gelaat drukte.

De Grote Onbekende deed de deur zorgvuldig achter zich dicht, wachtte even tot de eerste aanval van hevige droefheid voorbij was, zette zich toen tegenover de oude vrouw, greep haar smalle, gerimpelde hand en zei, terwijl hij haar ernstig aankeek:

— U kunt mij gerust vertrouwen en mij alles mededelen! Het is echter van het hoogste belang, dat u mij nauwkeurig zegt wat er geschied is. Slechts dan kan ik u helpen!

— Ik wil u alles zeggen, wat ik weet, Mylord, maar het is niet veel!

Zij scheen met moeite ergens over na te denken, keek strak voor zich uit en hernam toen:

— De dagbladen ontzien niets, mylord. Zij hebben alles omtrent mijn arm kind medegedeeld en u zult het dus

ook weten. Die Reginald Mayfold heeft mijn arm kind ongelukkig gemaakt en menig ander meisje zou voorgoed de slechte weg zijn opgegaan. Maar zij heeft het hoofd geboden aan het noodlot en niemand kan nu iets op haar zeggen! U weet nu, dat mijn dochter aan het toneel is, maar u weet misschien niet, dat zij tevens mannequin is.

Plotseling ging Raffles een licht op. Hij begreep nu waar de prachtige auto en de mooie kleren vandaan kwamen!

Grace Grimes betaalde die niet zelf, noch had zij ze ten geschenke ontvangen, zij waren haar eenvoudig in bruikleen afgestaan door een grote modezaak, die haar in dienst had genomen om de nieuwste snufjes op het gebied van mode aan de Londense dames te tonen.

Daarom ook moest zij des nachts enige nachtcafés bezoeken, want de grote dameskleermakers te Londen, zowel als in andere grote hoofdsteden, weten heel goed, dat de demi-monde lang niet het geringste gedeelte van hun cliënteel levert.

Alleen begreep hij niet goed, waarom Grace, die toch geheel alleen stond, het nodig achtte zulk een inspannende werkring als bij-vak te kiezen.

Maar de oude vrouw vervolgde met haar zachte, eentonige stem:

— De bladen zullen het toch wel spoedig melden, mylord en daarom kan ik het u, die een edel mens zijt, wel zeggen, mijn dochter moet zorgen voor haar kindje.

Het bleef geruime tijd stil in het kleine vertrek na deze mededeling. Grace had het hoofd gebogen en de handen in de schoot gevouwen.

Raffles en Brand, diep ontroerd door deze weinige woorden, wisselden een snelle blik met elkander.

Daarom dus werkte de jonge vrouw van vroeg tot laat, terwijl zij zeker een veel gemakkelijker leven had kunnen leiden.

— Mijn man was vreselijk driftig, mylord en hij heeft mijn arm kind nooit willen terugzien, toen hij het ergste hoorde. En toen, hij had zulk een braaf

hart! Maar Grace was zijn oogappel, ziet gij, en het deed hem zulk een pijn, dat wat zij gedaan had! Ik zei, dat ze hem zo innig lief had gehad, dat zij er toch zo zeker van meende te zijn, wettig met hem gehuwd te zijn en hem ten volle had vertrouwd; niets hielp. Nu voerde het noodlot mijn man gisteren in het huis van de jonge Mayfold. Hij moest er een karwei verrichten. Ik bezwoer hem, om niet te gaan, want ik wist hoe driftig hij is en misschien zou hij die jonge man een pak slaag gegeven hebben. Maar hij wilde niet naar mij luisteren en ging toch. 's Avonds keerde hij weer terug om te eten en om een uur of negen vertrok hij opnieuw.

— Zonder u te zeggen, waarheen hij zich begaf?

— Hij zei, dat hij het thuis niet kon uithouden, mylord! Ik zag ook wel, dat hij nog altijd zeer opgewonden was en ik dacht dat een wandeling in de frisse avondlucht hem wat zou kalmeren.

— Hoe laat keerde hij terug? vroeg Raffles snel, teneinde de vrouw geen gelegenheid te geven zich te bedenken.

— Om half één, mylord.

— Weet u dat zeker?

— Volkomen zeker, mylord, antwoordde de oude vrouw bedaard. Ik kan mij omtrent het uur niet vergissen. Ik had al zo van alles gedaan, om de tijd wat te doden, wat eten voor mijn man klaar gezet, de krant eens ingekeken en ik wond juist de wekker op, toen mijn man binnenkwam. Het klokje stond op half één.

— Is het niet mogelijk, dat de wekker heeft stilgestaan?

— Onmogelijk, mylord. Het luide getik had mij juist zo nerveus gemaakt.

Raffles had geen oog van de vrouw afgewend en voor zover zijn kennis van het menselijk gelaat het hem mogelijk maakte, zou hij er de hand voor in het vuur hebben durven steken, dat de oude vrouw de waarheid sprak.

Maar als dat waar was, dan kon William Grimes onmogelijk de misdaad gepleegd hebben!

En als hij het niet gedaan had, wie was dan de man, die zijn hamer ge-

bruikt had, om Mayfold neer te slaan?

Hoe was die man binnengekomen? Hoe had hij het huis weer kunnen verlaten? Al deze dingen gingen Raffles met bliksemsnelheid door het hoofd.

— Zeg mij eens, goede vrouw, hernam hij na enige ogenblikken, kwam uw man met zijn tas gereedschappen van het huis van Mayfold terug?

— Ja, ik heb die tas zelf van hem aangenomen.

— Miste hij geen enkel gereedschap?

— Hij heeft mij tenminste niets gezegd en mij dunkt, dat als hij werkelijk een stuk gereedschap had laten liggen, hij het mij onmiddellijk zou hebben gezegd en zou zijn teruggekeerd om het te halen.

— Maar hoe verklaart gij dan het feit, dat de misdaad gepleegd is met een hamer, die hem toebehoort?

— Hoe kan ik dat weten, mijlord! riep de ongelukkige vrouw wanhopig uit. Zij hebben hem gearresteerd, terwijl hij op zijn werk was! Wij hebben zelfs geen woord met elkander kunnen wisselen!

— Ik wil u geloven, mrs. Grimes! Ik wil aannemen, dat uw man inderdaad om half één is thuisgekomen en dat een vergissing aangaande het uur volkomen is buitengesloten. Maar dan staan wij hier voor een raadsel, dat bijna niet op te lossen zal zijn. Want wie was dan de man, zozeer door wraakgevoelens jegens Mayfold bezielde, dat hij hem in zijn woning opzocht en vermoorden wilde? Kunt u mij daaromtrent niet een of andere inlichting aan de hand doen?

Onder het spreken had hij zijn blik onwillekeurig naar Grace laten afdwalen, die stom en onbeweeglijk had toegeluisterd. De jonge vrouw haalde de schouders op, zonder voor het overige haar houding te veranderen.

Daarop zei zij toonloos:

— Ik heb die man niet meer gesproken, nadat hij mij verstoten had, mylord. Ik weet dus niets van hem. Ik weet zelfs niet of hij doodsvijanden had.

— Gij hebt hem niet gesproken, maar gij hebt hem wel gezien! zei Raffles, zonder zijn ogen van het gelaat van het jonge meisje af te wenden.

Grace schrok merkbaar en werd beurtelings vlammend rood en doodsbleek.

— Ik, ik weet niet wat gij bedoelt, mylord! stamelde zij.

— Ik bedoel, dat gij op een avond in het nachtcafé in de Oxford Street zijt geweest en dat daar toen ook Reginald Mayfold is verschenen. Ik meen mij te herinneren, dat die komst u zeer aangreep.

— Ik wil het niet ontkennen, mylord! zei Grace op doffe toon. Het zou mij ook niet baten, want het is waar, gij zijt er bij geweest.

— Hebt ge hem daar misschien wel eens meer gezien?

— Vóór die avond niet, mylord, daarna nog één keer.

— Wanneer was dat?

— Gisteravond.

— Gisteravond? Dat is dus geweest op de avond van de dag, waarop uw vader in zijn huis gewerkt heeft. Hebt u toen niemand in het gezelschap van Reginald Mayfold gezien?

— Hij had twee vrienden bij zich, die ik wel eens meer gezien heb. Zij zijn geregelde bezoekers van het Hypodrome-theater.

— Kent gij hun namen?

— De een heet Francis Anderson en de ander Herbert Cufley.

Raffles had de beide namen direct genoteerd en vervolgde nu:

— Kwamen de twee heren met hem binnen?

— Ja, mylord.

— Zijn zij de gehele avond met hem samen geweest?

— Kennissen van mij, die daar waren, zeiden, dat zij nog niet lang geleden met hún drieën waren binnengetreten en alle drie aangeschoten. Men had hen samen ook reeds in een ander café gezien.

— En gingen zij gezamenlijk weg?

— Neen, Francis Anderson ging alleen heen. Hij werd door een ander meegenomen. Ik zag hoe Mayfold hem trachtte tegen te houden, maar hij rukte zich lachend los en ging met de andere weg.

— Bleven Mayfold en Cufley toen nog lang?

— Dat weet ik niet, ik ben zelf vroeger weggegaan.

— Dat zullen wij dan in het café moeten vragen, vervolgde Raffles kortaf. Het is, dunkt mij, van het hoogste gewicht, om te weten te komen, of die beide mannen toen bij elkander zijn gebleven, of ieder huns weegs zijn gegaan! En dan moet ik alles weten omtrent die Cufley. Kom, mijnheer Brand, ik geloof dat wij nu maar moesten heengaan.

De beide mannen stonden op.

Raffles trad op Mary Grimes toe, vatte haar beide handen, keek haar ernstig aan en zei toen:

— Wat wij in deze zaak kunnen doen, goede vrouw, dat zullen wij doen! En als uw man inderdaad onschuldig is — en ik wil dat hartelijk gaarne geloven — dan zal ik niet rusten vóór zijn onschuld daghelder aan het licht is gekomen.

De oude vrouw wilde iets antwoorden, maar een snik drong de woorden in haar keel terug.

Raffles onttrok zich haastig aan haar dankbetuigingen en wendde zich tot Grace.

— Ik weet wel, dat de vraag niet zeer tactvol is, miss maar in de huidige omstandigheden kunnen wij ons daar niet mee ophouden. Zeg mij eens eerlijk, of die Herbert Cufley in Mayfold nimmer een medeminnaar kan hebben gezien of althans, dat hij reden kan hebben om Mayfold te haten, omdat hij u behandeld heeft zoals hij deed.

— Dat zou, neen, mylord, dat kan ik niet denken! riep Grace uit. terwijl zij een afwerend gebaar maakte. Het is zo, hij heeft mij vroeger het hof gemaakt, tersluiks, toen ik nog... maar ik heb dat altijd als een beuzeling beschouwd.

— Ik dank u, miss voor de openhartigheid, waarmee gij mij geantwoord hebt, zei Raffles.

De beide mannen drukten het meisje de hand en waren verdwenen vóór zij nog iets had kunnen zeggen.

HOOFDSTUK VI.

HET EERSTE VERHOOR

Zodra de beide mannen weer op de straat stonden, wenkten zij James Henderson, die juist in de verte kwam aanrijden en stapten in de auto, nadat zij hem last hadden gegeven hen naar het hoofdbureau der sectie te brengen.

Het duurde niet lang of Raffles had, door bemiddeling van Baxter, de hoofdinspecteur van politie, de nodige aanwijzingen ontvangen omtrent het uur en de plaats, waar het eerste verhoor van de verdachte zou plaats vinden.

Hij kreeg vergunning, om met Charles Brand tegenwoordig te zijn bij het eerste verhoor van de politie-commissaris, waarbij meestal ook een aantal journalisten aanwezig is.

En zij moesten zich zelfs wat haasten, want over een kwartier zou het verhoor reeds een aanvang nemen. Dit had plaats in een der zalen van het Huis van Bewaring.

Zij reden er heen en kwamen juist binnen, toen de griffier met luider stem afriep: Zaak Reginald Mayfeld!

Nauwelijks hadden Raffles en Brand zich een plaatsje uitgezocht, of er ging een deur open, die zich schuin voor de rechertafel bevond en William Grimes werd door twee agenten binnengeleid.

Hij was zeer bleek, maar hij droeg het hoofd omhoog en het leek wel, alsof zijn heldere blauwe ogen de aanwezigen wilden tarten.

Hij werd naar zijn plaats geleid, wierp even een blik om zich heen, liet die ten slotte op zijn advocaat rusten en ging toen zitten, met de ellebogen op

de knieën rustend en de vuisten gebald.

Maar spoedig moest hij weer opstaan, om antwoord te geven op de gebruikelijke vragen omtrent zijn leeftijd, naam en beroep.

Nadat dit alles was opgeschreven, begon de rechter:

— William Grimes, gij wordt verdacht van een vreselijk misdrijf en ik moet u zeggen, dat alle bewijzen tegen u zijn.

Aanstoed, verhief zich de advocaat van zijn plaats en riep op verontwaardigde toon:

— Ik vraag u verschoning, sir, maar ik ben van oordeel, dat gij dit niet moogt zeggen! Het is de taak van de politie de bewijzen tegen de verdachte bijeen te brengen en meer behoeft zij niet te doen! Hier staat nog geen beklagde, slechts een verdachte!

— Ik dank de vertediger voor zijn opmerking, zei de rechter droog, waarmee ik mijn voordeel hoop te doen. Het is echter 'n feit, dat de bewijzen inderdaad zeer ernstig en talrijk zijn!

De rechter bladerde een ogenblik in het lijvig dossier, waaraan de bode nog steeds meer stukken kwam toevoegen, en begon:

— Gij zijt in dienst bij de firma Peanut en Craft, nietwaar?

— Ja, sir!

— Deze hadden u opgedragen een werk te verrichten ten huize van Reginald Mayfeld, is het niet zo?

— Ja, sir!

— Wie is u dat komen mededeelen?

— De werkbaas, Field.

— Hij is immers bij u thuis geweest?

— Ja, sir!

— Herinnert gij u misschien wat gij gezegd hebt, toen hij u de naam noemde van de man, bij wie gij zoudt werken?

— Ik, kan het mij niet goed herinneren, sir!

— Dan zal ik uw geheugen te hulp moeten komen: gij hebt geantwoord: «Het noodlot! Het noodlot!» Wat hebt gij bedoeld met die woorden?

— Ik wilde... ik dacht...

— Ik zal u op weg helpen, hernam de rechter meedogenloos. Bedenk wel, dat gij hier niets kunt verheimelijken of verzwijgen! Ik weet, dat het pijnlijk voor u is, maar het recht kent nu eenmaal geen medelijden. De werkbaas heeft u die woorden duidelijk horen zeggen en men weet op uw fabriek wel, waarop zij sloegen! De dode had uw dochter zover weten te krijgen, dat zij een schijnhuwelijk met hem aanging en het domme gansje wist niet beter...

Maar hij kon niet verder spreken.

De ongelukkige vader was overeind gevlogen en richtte zich nu, trillend van toorn, in zijn volle lengte op.

De haren van zijn witte baard leken overeind te gaan staan, als de pennen van een stekelvarken en een ogenblik scheen het, alsof hij zich op de rechter wilde werpen, toen hij met een van smart en verontwaardiging woedende stem uitriep:

— Gij kunt mij vonnissen, mijnheer, maar gij moogt mij niet beledigen. Gij ziet hier een man voor u, die diep gekrenkt is in zijn vaderlijke gevoelens en al ziet gij in mij een moordenaar, daarom ontzeg ik u toch het recht om mijn arm, beklagenswaardig kind te honen!

De advocaat had zijn bank verlaten en had zich haastig naar zijn cliënt begeven, wie hij nu de hand op de schouder legde. Hij kalmeerde hem met enkele, op zachte toon gesproken woorden en eindelijk ging Grimes weer zitten, met beide handen voor het gelaat.

De rechter had onmerkbaar de schouers opgeheeld en vervolgde nu op achteloos toon:

— De dode dan had uw dochter in schijn getrouwd en zij heeft dit ten onrechte geloofd. Reginald Mayfold heeft haar later verstoten, evenals het kind, dat zij hem had geschonken en het is wel begrijpelijk, dat gij daardoor een hevige wraak jegens hem in uw hart zijt gaan koesteren.

— Ik koesterde de wraak jegens hem, mijnheer, die ieder eerlijk werkman moet gevoelen jegens de rijke schurk, die hem zijn kind ontstelt!

— Uw patroons zeggen, dat gij het werk in het huis van Reginald Mayfold gemakkelijk in vier à vijf uren hadt kunnen verrichten! Hoe kwam het dan dat ge daar om half zes nog waart?

— Heel eenvoudig mijnheer, ik wachtte hem op! antwoordde Grimes kortaf.

— Dat erkent gij dus?

— Ik heb geen reden om het te loochenen.

— Toen Reginald thuis kwam, wat geschiedde er toen?

— Ik wilde met hem spreken, maar hij hoonde mij en lachte mij in het gezicht uit! Toen heb ik mij door mijn drift laten medeslepen en ik wilde hem met mijn vuist in het gelaat slaan.

— De bedienden verklaren, dat zij bevreesd waren, dat gij hun meester zoudt doodslaan!

— Zo erg was het niet! Toen ik zijn laf, bleek gelaat zag, begon mijn woede reeds te bedaren en voelde ik niets dan walging voor hem.

— Maar de bedienden hebben u toch moeten vastgrijpen, om u te beletten, dat gij u op hun meester zoudt werpen.

— Dat is zeer wel mogelijk mijnheer, hernam Grimes rustig.

— Wat is er daarna gebeurd?

— De bedienden hebben mij het huis uitgeworpen en mij mijn tas met gereedschap achterna gesmeten.

— Wat hebt gij toen gedaan?

— Ik ben regelrecht naar huis gegaan, om te eten. Als gij dat soms niet mocht geloven, kunnen een paar bureu het getuigen.

— Ja, dat is vastgesteld, zei de rechter heel. Het staat ook... dat gij

omstreeks kwart voor negen uw huis weer verlaten hebt! Wat was toen uw plan?

— Ik gevoelde mij nog zeer opgewonden en driftig mijnheer, ik wilde een wandeling gaan maken, om wat te kalmeren.

— Getuigen hebben u omstreeks elf uur in de buurt van het huis in de Fenchurchstreet zien rondzwerven.

— Het is zeer goed mogelijk, dat ik in gedachten, en meegesleept door mijn gevoelens, het huis van die ellendeling weer genaderd ben.

— Wilt ge mij zeggen, waarom gij uw hamer van huis hebt meegenomen? vroeg de rechter eensklaps, terwijl hij zich half over de tafel heenboog, om de verdachte strak te kunnen aanzien.

— Ik had volstrekt geen hamer bij mij, sir. Waartoe ook? Mijn woede was bedaard en in ieder geval wist ik wel heel zeker, dat ik mij niet aan die laffe hond zou kunnen vergrijpen.

— Maar hoe verklaart gij dan toch dat uw hamer in dat huis is gekomen?

— Ik geloof niet dat het mijn hamer geweest is, sir, antwoordde Grimes stug.

— Kom dan hier voor de tafel en overtuig u zelf!

Grimes verliet zijn bank en trad wel felend op de tafel toe.

— Het is mijn hamer!

— Ik ben blij dat gij dat erkent, hernam de rechter kortaf. Trouwens, uw letters staan in de steel gebrand en reeds hebben enige uwer makkers van de fabriek dit stuk gereedschap als het uwe herkend. Wilt ge mij eens zeggen hoe het komt, dat ge uw hamer heden ochtend in het geheel niet gemist hebt?

— Ik had nog geen tijd gehad mijn tas grondig na te zien, mijnheer. Men kwam mij arresteren, toen ik nog nauwelijks mijn werkkiezel had aangetrokken.

— Gij houdt immers vol, dat gij om half één in de nacht zijt teruggekeerd?

— Dat houd ik vol, sir!

— Maar niemand heeft u zien thuis komen?

— Alleen mijn vrouw. Men begeeft zich in mijn buurt vroeg ter ruste.

— Dat is voor u zeer ongelukkig!

merkte de rechter droog op. Gij blijft dus volharden bij uw verklaring, dat ge onschuldig zijt?

— Hoe kan ik anders! riep Grimes uit. Ik wil het niet loochenen, want het is waar, dat ik die Mayfold haatte, zo als gij zelf de man zoudt hebben gehaat; die uw kind ongelukkig had gemaakt. Maar, God hoort mij, ik heb hem niet willen doden! Ik ben onschuldig en mijn onschuld zal wel spoedig aan het licht komen.

Raffles had met de grootste aandacht naar dit spel van vraag en antwoord geluisterd, waarbij een mensenleven de inzet was.

Ook hij begreep, dat er deugdelijke bewijzen zouden moeten worden aangevoerd, om Grimes vrij te pleiten.

De rechter sprak op dit ogenblik zacht met de griffier en daarop werd het bevel gegeven de gevangene weer weg te leiden.

En Grimes ging weer heen, met gebogen hoofd, terwijl zijn advocaat naast hem liep, met zijn arm beschermend om de schouder van de oude man geslagen.

De tribune liep leeg en de journalisten haastten zich naar hun redactiebu-
reaux, om daar het verslag van de zitting te gaan maken.

Raffles en Brand waren de laatsten die heengingen. Geruime tijd liepen zij in gedachten verzenken, naast elkander voort.

— Als ik het mij wel herinner, begon Raffles eensklaps, hield de vermoorde een revolver in de hand geklemd. Het is dus zeker, dat hij zijn moordenaar heeft gezien en zich heeft willen verdedigen.

— Ja, dat is, dunkt mij, duidelijk.

— Hij heeft geen tijd gehad om het wapen af te vuren, want de bedienden zouden het schot waarschijnlijk hebben gehoord en bovendien heb ik in een later verslag gelezen, dat alle kogels zich nog op het wapen bevonden.

Hij liep weer enige tijd zwijgend voort, en hernam toen:

— Wij zullen eens een onderzoek gaan instellen naar die Herbert Cufley Charles!

HOOFDSTUK VII

HET NIEUWE SPOOR

De twee vrienden lieten geen tijd verloren gaan. Zij riepen een huurauto aan en Raffles gelastte de chauffeur hen naar het nachtcafé in de Oxford Street te brengen.

Dadelijk zocht hij de zaalchef op, die er prat op ging, dat hij de helft van alle Londenaars, zo niet met naam dan toch van aanzien kende, althans wat betreft het gedeelte, dat inrichtingen als deze placht te bezoeken. Raffles nam hem terzijde en begon:

— Is de politie hier geweest in zake de moord op Reginald Mayfold?

— Ja, mylord, antwoordde de gérant met een buiging. Er is een inspecteur hier geweest, die mij enige vragen heeft gesteld.

— Hebt u er iets op tegen, ook mij te antwoorden, op hetgeen ik u zal vragen?

— Volstrekt niet, mylord! antwoordde de gérant, die reeds zeer goed scheen te weten wie Raffles was, ofschoon hij hoogstens twee keren in het nachtcafé was geweest. Ik moet u echter van tevoren zeggen, dat u aan mijn verklaring niet veel zult hebben, als gij u soms voor deze zaak interesseert.

— Nu, het is in ieder geval te proberen, hernam Raffles glimlachend. Ik zou, om te beginnen, gaarne willen weten of Reginald Mayfold hier vaak en reeds sedert lang kwam.

— Hij was er op de avond van de opening, mylord, dat is ongeveer een half jaar geleden, en ik geloof dat er sedert die tijd niet veel avonden zijn

voorbij gegaan, dat hij hier niet even binnenwipte, al was het soms maar voor een kwartier, om een glas champagne aan de bar te drinken.

— En miss Grimes?

— Miss Grimes? De koriste? Zij is hier niet meer dan twee of drie keren geweest, en dat gedurende de laatste weken.

— Weet u zeker, dat er gisteravond niets bizonders tussen hen is voorgevallen?

— Volmaakt zeker, mylord! Een goede zaalchef heeft zijn ogen overal. Het is hier niet zo groot en ik mag gerust zeggen, dat mij niets ontgaat! Een paar van de kellners hadden mij al op de hoogte gebracht van de verhouding die er tussen de jonge dame en mijnheer Mayfold bestaan had en natuurlijk lette ik onwillekeurig even op haar, toen Mayfold met de twee andere heren, tamelijk sterk aangeschoten, binnentrad.

— En wat hebt u toen gezien?

— Zij schrok hevig en de kellner, die aan dat tafeltje bedient, bracht haar een glas water.

— Vroeg zij daarom?

— Neen, hij deed het uit zichzelf.

— Ken ik die man?

— Ik weet natuurlijk niet of u op hem gelet hebt, mylord, hernam de zaalchef lachend, maar het was dezelfde kellner, die u bediende, toen u enige dagen geleden hier waart en toen miss Grimes een plaatsje aanbood! Ja, u ziet wel, dat ik een goed schouwen heb!

— Inderdaad, ik maak u mijn compliment. Maar misschien kan die kellner mij wel iets naders zeggen. Wellicht heeft hij een of andere uitroep van de jonge vrouw opgevangen, die zij ondanks zichzelf slaakte, en die ons op weg kan helpen, om de moordenaar te vinden!

— Om de moordenaar te vinden, mylord? herhaalde de zaalchef verwonderd. Maar die heeft men immers reeds! Het is immers haar vader!

— Dat staat nog niet vast, mijnheer, antwoordde Raffles kortaf. Zou het u veel moeite kosten om die kellner even bij mij te sturen?

— Dat zou ik graag doen, mylord, maar hij is op het ogenblik niet aanwezig.

— Hoe komt dat? Moest hij dan niet hier zijn.

— Dat wel, mylord. Hij had de zogenaamde korte nachtdienst, en had om twee uur naar huis kunnen gaan. Maar hij verklaarde reeds om half een, dat hij zich niet goed gevoelde en naar bed wilde gaan. Ik vermoed dus dat hij ziek is. Hij had om tien uur hier moeten zijn.

Raffles had met gebogen hoofd geluisterd, met de lippen op elkaar geklemd en een eigenaardig licht in zijn grijze ogen.

Hij zag er op dit ogenblik uit als een jachthond, die wild ruikt.

— Hoe is de naam van die kellner? vroeg hij langzaam.

— George Hunter, mylord!

— Zijn adres?

— Gladstone Street 14.

Raffles had vlug het adres genoteerd, klapte toen haastig zijn opschrijfsboekje weer dicht en stak het in zijn zak.

Toen wendde hij zich opnieuw tot de zaalchef met de vraag:

— Men heeft mij gezegd, dat Reginald Mayfold is heengegaan met een zijner vrienden. Is dat zo?

— Ja, mylord, met mijnheer Herbert Cufley.

— Wist u dat men zegt, dat die jonge man verliefd was op miss Grimes?

— Ja, mylord, dat wist ik. En ik weet ook, dat mijnheer Cufley zelfs, nadat Mayfold miss Grimes had verlaten, een paar maal een poging in het werk heeft gesteld om zich bij haar in te dringen, zonder resultaat evenwel.

— Het was immers ongeveer half één toen zij weggingen?

— Ja mylord, het kan hoogstens een paar minuten vroeger of later zijn geweest.

— Zij zijn natuurlijk niet te voet gegaan?

— Neen, een van de kellners heeft een auto voor hen geroepen. Er is een standplaats hier vlak bij.

— Hebt u hier soms een adresboek? Ik wenste het adres van mijnheer Cufley te noteren.

— Dat kan ik u wel uit mijn hoofd zeggen, mylord, hij woont Holborn Viaduct 73.

— Dank u. Dat is voldoende, zei Raffles.

Hij gaf Brand een wenk, en de beide mannen verlieten het café, na de zaalchef te hebben toegeknipt.

Brand keek Raffles aandachtig aan. Het kwam net voor, dat er een verandering met Raffles had plaats gegrepen en dat hij door een, bij hem ongewone, onrust was aangegrepen.

Hij keek even om zich heen en stapte toen naar de standplaats der huurauto's toe, zo vlug dat Brand hem nauwelijks kon bijhouden.

Raffles trad op een der chauffeurs toe, die met elkander stonden te praten, klopte de verbaasde man op de schouder en zei:

— Gij ziet er uit als iemand, die een goed geheugen heeft! U hebt gisteren ook hier op dezelfde plaats gestaan. Ik meen gisternacht?

— Ja, mijnheer! antwoordde de man verbaasd.

— Hebt gij veel ritten gehad?

— Dat ging nog al, maar ik zou wel willen weten, waarmede gij u eigenlijk bemoeit?

— Een andere opmerking had ik van een Londense chauffeur niet verwacht! riep Raffles lechzend uit, terwijl hij de

man een vijf-shilling-stuk in de hand drukte. Nu hoop ik echter uwe bezwaren te hebben overwonnen. Gij hebt het dus nog al druk gehad?

— Zoals ik u zeg, mijnheer, antwoordde de chauffeur, nog wel verbaasd, maar in ieder geval verzoend met zijn ondervrager.

— Zunt gij u ook herinneren of gij, of een uwer kameraden, om half een in de nacht twee aangeschoten jongelieden hebt gereden, waarvan er een naar Holborn Viaduct en de ander naar de Fenchurchstreet moest worden gebracht?

De chauffeur dacht slechts even na en schudde toen enige malen ontkennend het hoofd.

Toen zei hij:

— Neen, ik heb wel een paar dronken feestvierders gereden, maar om half een, dat weet ik zeker, was ik in de buurt van de St. Paul, dat is dus nog een heel eindje hier vandaan.

— Een uwer makkers misschien? vroeg Raffles, terwijl hij beurtelings de twee andere chauffeurs aankeek, die nieuwsgierig hadden toegeluisterd.

— Neen mijnheer, ik stond om half een hier en ik stond er om een uur nog! antwoordde de eerste der twee chauffeurs.

De tweede zei:

— Ik heb om half een wel iemand gereden mijnheer, maar die was in het geheel niet dronken, al zag hij zo bleek als een blad papier. Om u de waarheid te zeggen, had ik niet veel lust om hem te rijden, want ik kende hem, hij is kellner en zo midden in de nacht krijg je wel eens vrachtjes, die stevige fooien betalen, begrijpt u wel?

Het was maar een eenvoudige mededeling en toch voelde Charles Brand een schok door zich heen gaan.

Hij had het gevoel, alsof er plotseling een tip werd opgelicht van de sluier, die tot dusver over deze geheimzinnige zaak was uitgespreid.

Wat Raffles betreft, hij stond als uit steen gehouwen en zijn ogen schenen in die van de chauffeur te willen boren.

— Gij kent die kellner, zegt gij? Weet hij zijn naam?

— Wel zeker, hij heet Hunter, hij is al zo lang kellner in het naburige nachtcafé als de zaak bestaat, dat is nu ruim een half jaar.

— Je hebt hem zeker naar zijn huis moeten brengen, want hij was erg ziek.

— Ziek? Daar heb ik niets van gemerkt. Hij was alleen maar erg bleek en ik heb hem ook niet naar zijn huis moeten brengen.

— Wat hebt gij dan moeten doen?

— Hij zei mij, dat ik een auto moest volgen, die hij mij aanwees.

— Wist gij wie er in die auto zaten?

— Neen, ik zag alleen maar, hoe het portier werd dichtgeklapt.

— Gij zijt dus die auto gevolgd en die reed naar de Fenchurch Street, is het niet?

— Welneen, mijnheer! In het geheel niet. Die reed naar Holborn Viaduct.

Raffles maakte een gebaar van verrassing en teleurstelling, en Brand, bij wie de spanning tot het hoogste was gestegen, kon een lichte kreet niet weerhouden.

— En wat gebeurde er toen, nadat gij in Holborn Viaduct waart aangekomen?

— De auto, die ik had moeten volgen, stond stil en ik bracht ook mijn eigen wagen tot staan, zoals mij was opgedragen. Uit de eerste auto stapten twee heren, die een huis binnengingen, maar ik weet niet wie het waren, en het huis zou ik ook niet precies weten aan te wijzen, want mijn eigen passagier was uitgestapt en rekende met mij af.

— En toen zijt gij weer heengegaan? vroeg Raffles ademloos.

— Ja, ik ben dadelijk weer naar de standplaats terug gereden. Maar kijk eens, daar komt Jack aanrijden. Gij treft het, dat is mijn maat, die de twee heren naar Holborn Viaduct heeft moeten brengen!

Er kwam inderdaad een vierde huurauto aanrijden, die haar plaats in de rij opzocht.

De wagen stond nog niet goed en wel stil, of Raffles had de verwonderde chauffeur van zijn zitplaats getrokken en hem de weg gebeld!

— Gij hebt gister nacht om half een twee heren moeten rijden, die uit ginds nachtcafé kwamen? Antwoordt mij naar waarheid! Hier is een halve kroon voor u!

— Ik behoef er geen geheim van te maken, mijnheer, antwoordde de chauffeur lachend, terwijl hij het geldstuk opstak. Het is zo, ik heb twee jongelui moeten rijden, die nogal erg onder de pekelen waren.

— Kent gij hen?

— Van naam niet, mijnheer, maar zij kwamen hier nogal vaak, geloof ik. Maar een van de jongelui riep zo hard hij kon, dat hij voor de dit en dat, Herbert Cufley was en dat ik hem naar zijn huis in Holborn Viaduct moest rijden, zo vlug alsof de duivel hem op de hielten zat.

— Hebt gij hen beiden het huis zien binnengaan.

— Ja, mijnheer.

Raffles maakte een moedeloos ge-

baar, en de blik, die hij met Brand wisselde, gaf duidelijk zijn spijt en teleurstelling te kennen.

Hij knikte de chauffeurs toe en daarop verwijderden de twee vrienden zich.

— Ik meende, dat ik op een spoor was, zei Raffles op zachte toon en nu geloof ik toch nog dat ik mij vergist heb! Zou dan toch die Cufley?...

— Maar Edward, als wij dat aannemen, dan moeten wij toch tevens als vaststaand voorop stellen, dat de twee heren later tezamen weer uit het huis van Cufley vertrokken zijn en naar dat van Mayfold zijn gegaan!

— Welnu, is dat dan zo onmogelijk?

— Maar zij waren beschonken! Zij kunnen die weg van een uur lang onmogelijk te voet hebben afgelegd, zonder de aandacht te trekken.

— Wie zegt, dat zij niet weer gereden hebben? Ik moet zekerheid hebben, Charles. Wij gaan onmiddellijk naar Holborn Viaduct.

HOOFDSTUK VIII

WIE IS HET GEWEEST ?

Zij keerden op hun schreden terug en traden op de achterste auto in de rij toe.

Het was dezelfde chauffeur, die hen zoeven te woord had gestaan en die beide vrienden 's nachts had gereden.

— Naar Holborn Viaduct 73, zei Raffles kortaf. Rijdt zo vlug als je kunt.

Het portier klapte dicht en de auto stoof weg.

De auto reed snel voort en hield bijna een half uur later stil voor een fraai huis in Holborn Viaduct.

Juist stond voor de deur een sierlijke tweepersoonsauto te wachten.

De chauffeur, een krachtig gebouwd man met een donker uiterlijk en een dikke zwarte snor, zat achter het stuurwiel. Hij scheen op zijn meester te wachten.

Juist nadat Raffles en Brand waren uitgestapt en de eerste de chauffeur gelastte te wachten, ging de deur open en trad een keurig geklede jonge man naar buiten, die bezig was zijn handschoenen dicht te knopen.

Hij had een bleek gelaat en diepe wallen onder de ogen.

In een ogenblik waren Raffles en Brand bij hem.

— Neem mij niet kwalijk, mijnheer Cufley, begon Raffles op zachte toon, terwijl hij zijn hoed voor de jonge man afnam. Ik zou u gaarne enige ogenblikken willen spreken.

— Mij, mijnheer? vroeg de jongeman verwonderd, terwijl hij Raffles met zijn

waterblauwe ogen weifelend aanzag. Maar ik ken u, gij zijt immers lord William Aberdeen?

— Die ben ik!

— Wel, kom dan binnen, mylord!

— Ik zal u slechts enkele ogenblikken ophouden, mijnheer Cufley, hernam Raffles, zonder zijn ogen van het gelaat van de ander af te wenden. Wat ik te vragen heb, kunnen wij hier in de vestibule wel afdoen.

Het gelaat van Cufley vertoonde een uitdrukking van grote verbazing, maar hij maakte toch een uitnodigend gebaar in de richting van een der gemakkelijke stoelen en Raffles begon:

— Ik kom in verband met de zaak van uw vriend Mayfold, mijnheer Cufley.

De jonge man schudde meewarig het hoofd, terwijl hij kalm voortging met zijn handschoenen vast te knopen en zei:

— Een ellendige zaak, mylord, een zeer treurige zaak! Die arme Reggy! Hij was nog zo jong! Zij moesten die schurk van een Grimes onmiddellijk ophangen!

— Een ogenblik, mijnheer Cufley, viel Raffles hem koel in de rede. De schuld van die Grimes staat nog niet vast! Ik help de justitie naar de ware moordenaar zoeken en misschien kunt u mij wel van dienst zijn!

Cufley knipperde even met de ogen, als iemand, die in een te schel licht heeft gekeken, bestudeerde aandachtig

zijn hoge hoed, die hij in de hand had genomen en hernam toen:

— Als ik u daarmee van dienst kan zijn, gaarne!

— Gij zijt immers met mijnheer Mayfold uit het nachtcafé in de Oxfordstreet vertrokken?

— Ja, mylord, met een taxi.

— Gij zijt toen beiden naar dit huis gereden?

— Ja juist!

— Is Reginald Mayfold hier lang gebleven?

— Hoogstens een kwartier.

— Waren uw bedienden reeds naar bed?

— Mijn bedienden gaan nooit naar bed vóór dat ik thuis ben, mylord!

— Waarom is Mayfold zo kort gebleven?

— Eenvoudig omdat hij geen lust had om langer te blijven, antwoordde Cufley met een lachje. Ik heb mijn best nog gedaan hem over te halen een souper met mij te gebruiken, maar dat verkoos hij niet.

— Dat alles zouden uw bedienden natuurlijk kunnen bevestigen?

Cufley deed een paar stappen achteruit en keek Raffles en Brand beurtelings hooghartig aan.

Nu pas scheen de betekenis van die vragen tot hem door te dringen.

— Mag ik vragen, mylord, met welk recht u dat eigenlijk weten wilt?

— Met het recht, mijnheer Cufley, van een man, die strijdt voor de vrijheid en het leven van een onschuldige, riep Raffles uit. Ik verzoek u, u te willen herinneren, dat ik u volstrekt niet peticht heb. Het kan u dus niet schaden om mij te antwoorden.

— Welnu dan, als gij het volstrekt weten wilt, wel vijf bedienden kunnen getuigen, wat ik u zoeven zei. Reginald Mayfold is hier hoogstens een kwartier geweest en toen weer heengegaan.

Raffles maakte een gebaar van verassing.

— Toch niet te voet! riep hij uit.

— Te voet? Hij kon nauwelijks staan. Ik heb mijn chauffeur gelast hem naar huis te brengen.

— En heeft hij dat gedaan?

— Waarom zou hij niet? riep Cufley verbolgen uit.

— Is het dezelfde man, die achter het stuurwiel zit, daarbuiten?

— Dezelfde.

— Staat u mij toe, dat ik hem een paar vragen stel? Ik zal u niet langer dan vijf minuten ophouden.

Cufley antwoordde niet, maar liep op de straatdeur toe, wenkte de chauffeur en nam toen zwiingend weer plaats.

De chauffeur trad langzaam de vestibule binnen.

— Antwoordt op de vragen, die lord Aberdeen je zal stellen, John! zei Cufley kortaf.

Raffles keek de man enige ogenblikken aan en vroeg toen:

— Gij hebt mijnheer Mayfold gister nacht gereden?

— Ja, mylord.

— Hebt u hem zijn huis zien binnengaan?

— Ik heb hem niet tof aan zijn huis gereden, mylord.

Raffles, Brand en Cufley slaakten bijna tegelijkertijd een kreet van verbazing.

— Wat is dat! riep Raffles uit. Uw meester had u dat toch opgedragen?

— Zeker. En ik zou het bevel ook natuurlijk hebben opgevolgd, wanneer mijnheer Mayfold er niet op had gestaan, dat ik hem ongeveer halverwege zou afzetten.

— Waar was dat dan? vroeg Raffles ademloos.

— In Cheapside, op de hoek van de Friday Street. Hij schreeuwde zo, en bedreigde mij zelfs, dat ik hem zijn gang maar heb laten gaan.

— Hoe kwam het, dat hij juist daàr de auto wilde verlaten?

— Er was een groot nachtcafé op die hoek, Mylord, antwoordde de chauffeur lakoniek.

— En hebt gij hem daar misschien zien binnengaan?

— Ja.

— En ook weer uit zien komen?

— Neen, Mylord. Daarvan was mij niets gezegd.

— Het schijnt, dat gij uw meester in

het geheel geen mededeling hebt gedaan van dit voorval. Hoe komt dat?

— Ik zie mijnheer nu vandaag voor het eerst en had het mijnheer zo juist willen mededelen.

Raffles keek de chauffeur nog eens doorborend aan en zei toen kortaf:

— Ik dank je, vriend.

Vervolgens wendde hij zich tot Cufley en zei met een koels buiging:

— Ik maak mijn verontschuldiging, dat ik u heb opgehouden, maar u zult zelf wel inzien, dat de zaak van groot gewicht is, al moet mij de bekentenis van het hart, dat de tragische dood van uw vriend u niet bijzonder zwaar schijnt te treffen. Kom, mijnheer Brand.

De beide vrienden knikten de verbluffte Cufley toe en verlieten daarop haastig het huis.

Hij riep dadelijk de huurauto aan, die nog stond te wachten, en zei tot de chauffeur:

— Naar het café op de hoek van Cheapside en de Friday Street.

Zodra de auto zich in beweging had gesteld, begon Raffles:

— Een ogenblik heb ik weer gemeend, dat Cufley bij de zaak betrokken was, maar nu weet ik waarlijk niet meer wat ik denken moet.

Enige minuten later stond de auto stil voor een groot café, waar op dit ogenblik nog slechts weinig bezoekers waren.

Toen de twee vrienden binnentraden, na de chauffeur te hebben gelast op hen te wachten, bleken de nachtkellners juist hun dienst te zijn begonnen.

Raffles trad sanstonds op een hunner toe, nam hem ter zijde, drukte hem een goudstuk in de hand en vroeg op zachte toon:

— Gij wilt mij zeker wel enige inlichtingen geven?

— Tegen deze prijs ben ik steeds tot uw dienst, mijnheer, antwoordde de kellner glimlachend.

— Waart gij hier gisternacht ook?

— Ja, mijnheer, tot vier uur 's morgens.

— Kendet gij Reginald Mayfold, de

jongeman, die gisternacht in zijn huis vermoord is?

Het gelaat van de kellner nam dadelijk een andere uitdrukking aan en hij keek Raffles enigszins achterdochtig aan.

— Gij kunt mij vrijuit antwoorden, hernam de Grote Onbekende. Gij loopt volstrekt geen gevaar.

— Welnu dan, mijnheer, ik ken hem wel, ofschoon hij hier niet zo heel vaak kwam.

— Maar gisternacht is hij hier geweest? vroeg Raffles. En hij leek het antwoord wel van de lippen van de kellner te willen aflezen.

— Ja, mijnheer, omstreeks half twee, maar hij is hier geen vijf minuten gebleven. Hij was zeer aangeschoten en daar hij blijkbaar ruzie trachtte te zoeken, hebben wij hem met een zoet lijntje weer in de buitenlucht gebracht.

— Waart gij daar zelf bij? vroeg Raffles haastig.

— Ja, mijnheer.

— Gij weet dus wat er met hem gebeurd is?

— Wij zijn met z'n drieën even blijven kijken wat hij zou doen, hij leunde tegen de muur, zingend en vloekend en met zijn wandelstok zwaaiend. Toen kwam er iemand aan, die hem scheen te kennen en toesprak, en hem onder de arm nam. Er kwam juist een auto voorbij en daar geleidde die man mijnheer Mayfold heen, waarop zij wegredden.

— En, heeft een uwer die vriendelijke helper herkend? vroeg Raffles ademloos.

— Neen mijnheer, daar was het te donker voor.

Raffles en Brand maakten beiden een gebaar van teleurstelling en moedeloosheid.

Al weer was op het ogenblik de draad verbroken.

— Heeft althans een uwer het nummer van de auto herkend? vroeg Brand, die zich aan een laatste strohalm vastklampte.

— Neen mijnheer, waarom zouden wij daar speciaal op gelet hebben?

Raffles luisterde echter reeds niet meer en wenkte Brand om hem te volgen. Een ogenblik later stonden zij weer op straat.

— Wat nu? vroeg Brand, die zijn te-

leurstelling niet kon verbergen.

— Naar het Bureau van de «Times», om een advertentie op te geven! Wij moeten die chauffeur tot iedere prijs terugvinden.

HOOFDSTUK IX

SCHULD EN BOETE

De advertentie werd opgegeven, waarin de chauffeur die de vorige nacht twee heren van het nachtcafé op de hoek van Cheapside en de Fridaystraat naar of tot dichtbij de Fenchurch Street no 73 had gereden, werd uitgenodigd zich tegen een goede beloning zo spoedig mogelijk te vervoegen bij Lord William Aberdeen.

Nadat dit gedaan was en zij zeker waren, dat de advertentie de volgende ochtend zou worden geplaatst, reden de beide vrienden naar de woning van George Hunter, en daar bleek het spoedig, dat Raffles goed gezien had. De hospita van de kellner deelde hun mee, dat Hunter reeds sedert de vroege morgen verdwenen was, met achterlating van het nodige geld voor de huur, welke hij nog schuldig was.

Hij had zeker in allerijl een klein handvalies gepakt en een groot deel van zijn bezittingen achtergelaten.

Het was duidelijk, dat het vertrek in de grootete haast had plaats gevonden.

Toen zij weer op straat stonden, zei Raffles:

— Ik geloof dat het net zich begint dicht te trekken, Charles. Dit overhaaste vertrek, in verband met wat er gister-

nacht geschied is, beduidt niet veel goeds! En nu kunnen wij, helaas, verder niets meer doen en kan ik eindelijk voldoen aan je hartstochtelijk verlangen naar een middagmaal!

De volgende ochtend omstreeks tien uur kondigde Gaston, de oude kamerbediende van Lord Aberdeen, het bezoek aan van een man, die Zijne Lordschap verlangde te spreken.

Hij werd in de werkkamer binnengelaten en stelde zich voor als de chauffeur, van wie in de advertentie in de «Times» sprake was.

Raffles laakte een lichte kreet van voldoening en vroeg:

— Hebt gij een van uw beide reizigers, of misschien beide herkend?

— Ik ken hen beiden, Mylord! De een was mijnheer Reginald Mayfold en de ander een kellner uit een nachtcafé in de Oxford Street, zijn naam weet ik echter niet.

— Hoe komt het dat ge dat niet aanstonds aan de politie hebt mededeeld?

— Ik dacht dat het volstrekt niets met de moordzaak te maken had, Mylord, want nog een heel eind van de Fenchurch Street moest ik stoppen op

bevel van mijnheer Mayfold, die met geweld wou uitstappen.

— Zijn zij toen verder gelopen?

— Ja, zij zijn toen samen verder gegaan, geloof ik. Ik ben dadelijk omgekeerd en heb er niet verder op gelet.

Raffles schonk de man een paar Ponds' noten en zond hem weg.

Brand, die bij het gesprek aanwezig was geweest, riep uit, zodra de man vertrokken was:

— Dat is de laatste schakel!

— Nog niet geheel en al, mijn jongen, de laatste schakel is de arrestatie van de moordenaar! Weet jij waar hij is?

— Ik heb er natuurlijk geen vermoeden van.

— Ik weet het ook niet, maar het zou mij volstrekt niet verwonderen, als hij het land was uitgevlucht, naar Amerika, bijvoorbeeld, dat geen uitlevering kent.

— Maar als dat waar was, Edward, dan zouden wij niet verder komen, riep Brand verschrikt uit, want er is gisterochtend een schip naar New-York vertrokken.

— Dat is lelijk genoeg! riep Raffles uit, terwijl hij opsprong. Dan zou de man een volle dag voorsprong hebben en dat kan geen enkel gewoon schip meer inhalen. Wij moeten zekerheid hebben! Van welke lijn was dat schip?

— De Cunard Line, de naam is Berengaria.

Reeds had Raffles het telefoontoestel gegrepen en zich in verbinding gesteld met het kantoor der Maatschappij.

Vijf minuten later wist hij wat hij weten wilde, omstreeks één uur vóór het vertrek van het schip had zich nog een reiziger aangemeld, alleen voorzien van een klein handvalies, die zeer opgewanden scheen te zijn en ieder ogenblik informeerde, wanneer het schip vertrok.

De beschrijving van deze man gegeven, kwam in alle bijzonderheden overeen met het door Raffles opgegeven signalement.

Enige seconden later had Raffles Scotland Yard opgeheld en het van zijn ontdekkingen op de hoogte gebracht.

Daar er geen sprake van kon zijn, dat de « Berengaria » met een gewone boot was in te halen, bood hij zijn pasgebouwde glijboot aan, waarmede hij een snelheid van 90 K.M. per uur kon bereiken.

Het aanbod werd aanstonds aangenomen en een uur later verschenen er twee detectives, voorzien van een behoorlijk getekend « bevel tot arrestatie van George Hunter », beschuldigd van manslag op de persoon van Reginald Mayfold.

Men verspilde geen tijd met het nemen van al te omslachtige voorbereidingen, maar Raffles liet door zijn chauffeur James Henderson een voorraad gecondenseerde levensmiddelen aan boord van de boot brengen, die in de Theems bij de Towerbridge gemeerd lag. Ook werd de nodige benzine ingeladen.

De boot was lang niet zo groot als een gewone torpedo-jager en het mocht eigenlijk een waagstuk heten, daarmee de Oceaan te bevaren. Er was echter geen keus, als men de moordenaar nog in handen wilde krijgen vóór hij de veilige kust van de Verenigde Staten had bereikt.

Om twee uur had de inscheeping plaats.

Henderson, de chauffeur van Lord Aberdeen, was van de partij, zodat er zich vijf personen aan boord van het ranke vaartuig bevonden.

Men voer zo spoedig als het mogelijk was op dit druk bevaren gedeelte der rivier, de Theems af, stevende het Kanaal in, waarna de boot met verbazende snelheid langs de Zuidkust van Engeland de Atlantische Oceaan doorkliefde.

Die dag en ook de volgende, gingen voorbij, zonder dat er zich iets bizonders voerdeed.

De detectives spraken niet veel en ook Raffles had niet veel lust om met deze heren een gesprek aan te knopen.

Op de derde dag werd de spanning hoe langer hoe groter, maar ook nu nog werd er niets van de Berengaria ontdekt, een der snelste schepen van de

Cunard Line, ofschoon de «Sperwer» — zo was de naam van de vlugge glijboot — full speed liep, dat wil zeggen met een snelheid van ruim 90 Km. per uur, zodat het boegwater meters hoog opvloog.

Maar de vierde dag, omstreeks drie uur, toen de detectives reeds begonnen te wanhopen, dat de mailboot zou worden ingehaald, riep James, die op de voorplecht stond:

— Een schip aan stuurboord!

Dadelijk kwam Charles Brand tosnellen, die zijn kijker vóór het oog bracht en ingespannen naar het schip tuurde.

— Het is een zeer groot schip met twee schoorsteenpijpen, waarom een blauwe band geschilderd is. Maar de naam kan ik niet lezen.

— Twee pijpen met een blauwe band? riep een der detectives, dan is het in ieder geval een Cunard Liner.

De achtervolging werd nu onverdroten voortgezet en na enige uren was de afstand reeds zodanig ingekrompen, dat men zelfs met het blote oog de naam op de romp van het grote schip kon lezen.

Het was de «Berengaria»!

Men scheen daar aan boord ook iets te hebben opgemerkt, want de reizigers stonden dicht open gepakt bij de verschansing, naar het ranke vaartuig te kijken.

Maar plotseling scheen er een grote beweging aan boord te ontstaan en bijna terzelfder tijd riep Henderson met een gebaar van ontzetting:

— Man overboord! Daar valt iemand over boord, Mylord!

Raffles had de lippen opeengeklemd en antwoordde niet.

De grote mailboot scheen vaart te minderen en er werd een stoombarkas uitgezet, hetgeen niet langer dan enkele minuten duurde.

De barkas voer in alle richtingen rond terwijl de mailboot langzaam doorstoomde en kwam eindelijk op de glijboot af.

Zodra men elkander kon beschreeu-

wen, riep Raffles door zijn scheepsroeper:

— Wat is er aan boord gebeurd?

— Er is iemand over boord gesprongen! Wie zijt gij?

— Londense politiel! Wij komen iemand arresteren, die zich aan boord van uw schip moet bevinden.

— Beschrijf hem! klonk het weer.

Raffles gaf een korte beschrijving van George Hunter, maar hij was nog niet gereed, of er werd teruggeroepen:

— Dat was de man, die overboord sprong!

— Hebt gij dan niets gevonden?

— Niets, hij is dadelijk gezonken.

— Vaar dan terug, wij komen aan boord!

De stoombarkas maakte rechtsomkeer en vijf minuten later lag de glijboot langs zij van de Berengaria, die haar met zich mee trok.

De detectives begaven zich langs een hen toegeworpen touwladder aan boord, gevolgd door Raffles, terwijl Brand en Henderson achterbleven.

De drie mannen lieten zich dadelijk bij de kapitein aandienen en de detectives toonden hem hun legitimatiepapieren, terwijl Raffles zich als Lord William Aberdeen voorstelde.

De kapitein had zwijgend naar deze verklaring geluisterd en zei toen:

— Die Hunter, zoals gij hem noemt, heeft zich omstreeks een half uur geleden in zijn hut opgesloten. Maar plotseling kwam hij te voorschijn stormen met een verwilderd gelaat en vóór iemand er op verdacht was, wierp hij zich over boord. Misschien vindt gij in zijn hut de oplossing van het raadsel!

Aanstonds lieten de detectives en Raffles zich de weg wijzen naar de derde klasse hut, welke Hunter bewoond had.

Op de tafel lag een blad beschreven papier.

Raffles nam het langzaam op en las met zachte, maar duidelijke stem voor:

Alles is gedaan.

Zoeven heb ik de boot zien naderen en ik weet wat het betekent. Men komt

mij arresteren. Maar daar ik een levenslange opsluiting of misschien zelfs de strop, niet onder de ogen durf zien, maak ik liever eigenhandig een einde aan m'n leven.

Ja, ik deed het.

Ik had Grace Grimes innig lief, meer dan mijn leven, maar zij lette niet meer op mij, dan op het asphalt, waarover zij liep. Ik heb de verhouding tussen haar en die ellendeling van een Mayfold zien groeien, ik heb haar val aanschouwd, ik weet hoe laaghartig hij haar in de steek liet.

Alles heb ik gedragen, maar op die avond werd het mij te erg, toen hij daar half dronken binnen kwam en haar aan het schreien bracht.

Ik ging hem na, met het enige doel om hem te herinneren aan zijn plicht en hem te dwingen het gepleegde onrecht goed te maken.

Men mag het waanzin noemen, maar ik wilde het!

Het noodlot was mij gunstig. Ik zag hem weggaan, volgde hem in een auto en stapte uit, toen ook hij het huis van Cufley binnen ging. Een ogenblik dacht ik er over om aan te bellen, maar ik bedacht mij en wachtte tot hij terug kwam.

Ik sprong achter op de auto, zonder dat de chauffeur het zag en toen zij stil stond vóór het nachtcafé van Cheapside,

sprong ik er snel af en verborg mij in een portiek.

Hij kwam spoedig weer te voorschijn en ik volgde hem naar zijn huis, waarbij ik zelf de deur opende, met behulp van zijn eigen huissleutel. De bedienden waren allen reeds naar bed.

Ik zei hem wie ik was en mijn gelaat en mijn stem moeten hem ontuchtterd hebben.

Ik zei, dat het zijn plicht was haar wettig te huwen en de schurk lachte mij uit en wilde zijn bedienden bellen, om mij als een hond te laten wegjagen.

Ten slotte greep hij zijn revolver.

Toen zag ik een rode nevel vóór mijn ogen, ik tastte achter mij en de Wraak zelve gaf mij een hamer in de hand, die daar toevallig moet zijn achtergebleven.

Met één slag verbrijzelde ik hem de hersepan. Nog achtervolgt mij het geluid van het krakend gebeente...

Ik vluchte, waanzinnig van ontzetting en dacht aan niets dan aan mijn redding.

Ik zie, dat die niet meer mogelijk is en dat ik mijn daad zal moeten boeten.

Welaan, het zij zo...

Moge God haar beschermen, die ik meer heb lief gehad dan mijn eigen leven.

George Hunter.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT:

Het Vioolwonder

LORD LISTER

REEDS VERSCHENEN EN NOG TE VERKRIJGEN NUMMERS :

Te bestellen bij : Roman- Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

2001. — Een Millioenen-erfenis.	41. — De Kelder des Doods.
2. — De gestolen Dolk.	42. — De onverwachte terugkeer.
3. — Een Inbraak met gevolgen.	43. — Rode Bill krijgt een lesje.
4. — Het Verwisselde Lijk.	44. — De Stem van het Verleden.
5. — Zonderlinge Epidemie.	45. — Zwarte Anna.
6. — Een droeve Huwelijksdag.	46. — Het Juweel van Prins Omar.
7. — De Wraak der K. K. K.	47. — Gevaarlijk spel.
8. — Twee Doodsvijanden.	48. — Het Goud van de Metropitanbank.
9. — De Meester herleeft.	49. — De Bende van Myra Bonati.
10. — De Bende van de Gouden Sleutel in de val.	50. — Merry-Kid de verklikker.
11. — Raffles en Amor.	51. — Het Verlaten Slot.
12. — Nicholson juicht te vroeg.	52. — De Riolen van Parijs.
13. — De Broeder van Nicholson.	53. — Rovers en Verraders.
14. — Avontuur in België.	54. — Een documentenjacht.
15. — De Moord in Kamer 13.	55. — De Verijdelde Ontvoering.
16. — Aan de Marteldood ontsnapt.	56. — Liefde, Paarden en Bandieten.
17. — Het Meisje met de blauwe ogen.	57. — Een Misluke Samenzwering.
18. — De Strijd om het Geheim.	58. — De Kooi des Doods.
19. — Naar het Goudland.	59. — Jacht op Fortuin.
20. — Bloed en Goud.	60. — De Gouden Wisselbeker.
21. — De buitenste Duisternis.	61. — Een Fatale Vrouw.
22. — De Waanzinnige.	62. — Een moderne Blauwbaard.
23. — De gestole claim.	63. — Een Geheimzinnige Moord.
24. — De bergduivel.	64. — Een Spaans Drama.
25. — De Goud-fee.	65. — Een merkwaardige diefstal.
26. — Onrust op Holderness Hall.	66. — Spoken op Marshy Manor.
27. — Het Geheime Document.	67. — Chantage en Hypnose
28. — De Redding van « Goudhaar ».	68. — De Lokstem van het Goud
29. — « Goudhaar ».	69. — Het geheim van de Boekenkist
30. — De Smokkelkoningin.	70. — Het Revolutie Complot
31. — De Misdaad in de trein.	71. — Het Verlaten Huis
32. — De Revue-Girl.	72. — Het Spel met de Dood
33. — Professor Shirley.	73. — Het Verstoorde Feest
34. — De Kit van Wong Li.	74. — Russisch Goud
35. — De Gewaande Radjah.	75. — Een Moderne Robinson
36. — De Geheimzinnige Tempelstad.	76. — De Moord in Fenchurch Street
37. — De Duivels van de Gele Zee.	
38. — Het Graf van Keizerin Tsoe-Shi.	
39. — Vijftig tegen één.	
40. — Ilona, de avonturierster.	

IN VOORBEREIDING :

77. — Het Vioolwonder
78. — De Raadselachtige Moord

